

MAGAZÍN

PRAKTICKÉ LETNIČNÍ TEOLOGIE

Jasně a důvěryhodné předávání
Božího slova v kontextu dnešního světa

Vydává: APOŠTOLSKÁ CÍRKEV ve spolupráci s nakladatelstvím **Life Publishers International**

OBSAH

- 1. KÉŽ DUCH VEDE TVÉ KÁZÁNÍ**
GEORGE O. WOOD
(str. 4-6)
- 2. PROČ BY MI MĚL NĚKDO NASLOUCHAT?**
Herbert Cooper a Scott Harrup
(str. 7-11)
- 3. NEBESKÝ DÉŠŤ NA VYPRAHLOU DUŠI:**
kázání lidem na cestě
Lukáš Targosz
(str. 12-13)
- 4. NA CO JSI ODBORNÍK?**
Máme být experty na biblické zjevení.
Bohuslav Wojnar
(str. 14-15)
- 5. JAK SE VYVAROVAT PLYTKOSTI V KÁZÁNÍ**
Doug Green
(str. 16-17)
- 6. VAŠE DCERY BUDOU PROROKOVAT:**
novozákonní argumenty
pro duchovní službu žen
Kari Brodin
(str. 18-20)
- 7. KOMPLETNÍ LETNIČNÍ SÉRIE | 7. část**
Mark Wootton
(str. 21-23)
- 8. BOŽÍ VŮDKYNĚ**
Marcia Lednicky
(str. 24-26)
- 9. PODSTATA ŽIVOTA V KRÁLOVSTVÍ**
Série Život v království | 7. část
H. Maurice Lednicky
(str. 27-30)

ÚVODNÍK

Drazí čtenáři,

v ruce držíte první číslo již třetího ročníku obnoveného českého vydání elektronické formy časopisu *Enrichment Journal*, který vydáváme ve spolupráci s americkým nakladatelstvím *Life Publishers* patřícím největší americké letniční denominaci *Assemblies of God*. Díky laskavé pomoci tohoto partnera můžeme v jednotlivých číslech *Magazínu PLT* nabídnout českým čtenářům širokou škálu aktuálních témat, jimiž žije současný (nejen) křesťanský svět a perspektivu, která přesahuje náš geografický kontext. Věříme, že jste si k našemu časopisu našli cestu a že vás mnohé články obohacují či alespoň podněcují k zamyšlení. Vaše případné ohlasy na časopis nebo jednotlivé články jsou důležitou zpětnou vazbou nejen pro českou redakci, ale i pro naše partnery z USA. Uvítáme je na adrese mplt@post.cz

V souvislosti s tématem našeho dnešního čísla si vybavuji knihu, která se mi nedávno dostala do rukou. Jmenovala se *Sermons That Shaped America* a byl to vlastně okomentovaný soubor těch kázání, jež klíčovým způsobem ovlivnila posluchače své doby a často dokonce i duchovní a společenský vývoj v konkrétních částech Ameriky.

Když si člověk jednotlivá kázání pročítá, mnohdy se ptá, co je vlastně na nich tak mimořádného, že měla takový dopad. Klade si například otázku, jak jeden z nejslavnějších textů *Jonathan Edwardse Sinners in the Hands of an Angry God* mohl na posluchače tak zapůsobit, že se údajně během kázání chytali sloupů v obavě, že se pod nimi rozevře zem a pohltí je plameny pekla. Z dnešního pohledu ten text není nijak zvlášť výjimečný, přesto změnil dějiny jedné generace posluchačů.

Odpověď tkví možná v tom, že každý, kdo svým(i) kázáním(i) změnil životy mnoha posluchačů a případně dobu, v níž žil, dokázal aktualizovat to neměnné, Boží poselství pro svou generaci takovým způsobem, že způsobil menší či větší duchovní revoluci v životech jednotlivých lidí a často i celé společnosti. A právě o tom je dnešní číslo *Magazínu*, které vás bude povzbuzovat k tomu, abyste se nespokojili s ničím menším, než s tím, že vaše poselství založená na biblickém textu budou zásadním způsobem ovlivňovat životy vašich posluchačů v dnešním jednadvacátém století.

Přeji pěkné čtení!

Radek Smetana

redaktor české verze

KÉŽ DUCH VEDE TVÉ KÁZÁNÍ

George O. Wood

*Každou neděli je v křesťanských společenstvích kázáno Boží slovo. Na co se však kazatelé mají zaměřit? Vzhledem k tomu, že **Duch svatý je nejlepší pomocník** v tom, jak propojit biblický text se soudobým kontextem, je důležité být citlivý na jeho vedení.*

Když jsem byl mladým pastorem na Evangel University, požádal jsem tři významné zakládající vedoucí Assemblies of God, aby se s našimi studenty podělili se svědectvím o svém spasení a křtu v Duchu svatém. Dodnes lituji, že jsme nenahrávali to, o čem se Ernest S. Williams, Noel Perkin a J. Roswell Flower s námi podělili.

Nikdy nezapomenu, jakými slovy v té době osmaosmdesátiletý bratr Williams začal své svědectví. Řekl: „*Za celá ta léta služby jsem se nikdy veřejně nesdílel o tom, jak jsem přišel ke Kristu nebo jak jsem byl pokřtěn v Duchu svatém.*“

V nitru jsem si položil otázku, jak je to vůbec možné?

Posléze přišlo vysvětlení. „*Měl jsem obavy o to, že pokud jako vedoucí budu popisovat svou zkušenost, mohou mít ostatní, kteří to prožili jinak, pocit, že jim něco schází.*“

Bratr Williams, jenž byl znám svou pokorou a skromností, měl dojem, že jeho zkušenost by neměla být vzorem, na jehož základě by ostatní měli posuzovat svou duchovnost.

Poučen jeho příkladem bych rád přistoupil i k mému sdílení o tom, jak mě Duch vede při kázání. Mé svědectví nemusí být tvým svědectvím. Existuje mnoho kazatelských stylů a je mnoho způsobů, kterými nás Duch na této cestě vede, počínaje výběrem kázání a přípravou a konče samotným přednesem za kazatelnou.

Zde je má zkušenost.

Když jsem byl na semináři, zpětně si uvědomuji, že mě Duch vedl způsobem, který jsem si neuvědomoval. Ačkoliv si velmi střežíme charismatické vnímání hlasu Ducha, někdy nás vede poněkud všedním způsobem.

Jako dítě misionáře, pastora a evangelisty jsem se v rané fázi svého života často stěhoval. Nejdelší období, které jsem strávil na jednom místě, trvalo jen něco málo přes dva roky; jednalo se ovšem o výjimku z pravidla. Většina zastávek byla mnohem kratších - některé trvaly i pouhé tři týdny. To znamenalo, že jsem často měnil školy a neměl žádná hluboká a dlouhotrvající přátelství. Toužil jsem zůstat delší čas na jednom místě.

V knihovně našeho semináře jsem jednou četl v časopise *Christianity Today* článek W. A. Criswella. V té době Criswell završil pětadvacet let služby ve sboru First Baptist Church v Dallasu v Texasu (celkem strávil ve službě více než padesát let). Zmínil, že na počátku své služby v tomto sboru začal sérii výkladových kázání, kterými chtěl postupně probrat celou Bibli, a během těchto pětadvaceti let se mu to podařilo zvládnout. Pomyslel jsem si: *pokud je toto tajemství toho, jak zůstat na jednom místě delší dobu, pak chci kázat výkladová kázání.* A tak jako pastor sboru Christian Center v Newport-Mesa, kde jsem strávil sedmnáct let, jsem přesně toto udělal.

V rámci svých kázání jsem procházel jednotlivé knihy Bible. Lidé si byli schopni vybavit okamžik, kdy se poprvé ukázali v našem sboru podle toho, že si připomněli knihu, kapitolu a verš, kde jsem se zrovna nacházel.

Miluji výkladové kázání. Nikdy jsem se nepotýkal s každodenním přemýšlením o tom, co kázat dál. Vždy jsem měl před sebou text a v každém kázání jsem si musel položit a zodpovědět dvě otázky: „*Co tento text znamená?*“ (tzn. exegeze a hermeneutika) a „*Co tento text znamená?*“ (tzn. ilustrace a aplikace).

Během svých prvních šesti měsíců ve službě pastora jsem absolvoval sérii kázání z Janova evangelia. Má kázání byla hrozná. Byl jsem čerstvý absolvent biblické školy a má poselství byla lekcemi bez aplikace. Nebylo divu, že nás jedna třetina sboru opustila.

Když jsem se modlil za to, co by mělo po Janově evangeliu následovat, cítil jsem, jak mi toho podzimu roku 1971 Duch říká: „*Nyní kaž na knihu Leviticus.*“ Rychle jsem tuto myšlenku zahnal - a měl jsem pro to čtyři dobré důvody.

Za prvé jsem Pánu řekl: „*Těto knize pořádně nerozumím. Za druhé se ztrácím v symbolice a nerozumím významu barev všech třísnů ve svatostánku. Za třetí, novoroční předsevzetí přečíst celou Bibli během jednoho roku vzalo za své právě v pustině knihy Leviticus. A za čtvrté nejsem ani schopen nahlas přečíst patnáctou kapitolu Leviticu (která pojednává o tělních výtocích), natož abych na to kázal.*“

Cítil jsem, jak mi Pán říká: „*Začni a já ti ukážu, co dělat, až se tam dostaneš.*“

Váhavě jsem nutkání Ducha uposlechl. Během prvních sedmi kapitol knihy Leviticus a popisu pěti druhů obětí jsem získal zásadní porozumění vykoupení. Proplul jsem kapitolami osm až čtrnáct. Poté přišla na řadu patnáctá kapitola. Kéž byste byli na tom shromáždění onoho dne, když jsem ji nahlas předčítal. Pokud chcete, aby lidé na shromáždění zcela ztichli, přečtěte jim tuto kapitolu. Slyšeli byste na zem spadnout špendlík. Duch svatý mi ovšem ukázal, jak s textem pracovat. A tak jsem začal: „*Možná jste dnes na tomto místě a máte pocit, že vás Bůh nezná. Nebo si klade otázku, zda Bůh vůbec existuje či zda není pouhým nehybným Hybatelem, jak ho kdysi popsal Aristoteles. Já vám však na základě této kapitoly chci říci něco o velmi osobním Bohu. O někom natolik osobním, že do Bible umístil celou jednu kapitolu, na jejímž základě můžete pochopit, že je tvůrcem veškerých oběhových systémů našeho těla a tudíž že o vás všechno ví.*“

V průběhu měsíců, které jsem strávil v knize Leviticus, se odehrály neuvěřitelné věci - včetně toho, že se účast na shromážděních ztrojnásobila.

O deset let později jsem cítil, jak mě Duch svatý vede k tomu, abych z knihy Leviticus kázal podruhé. Opět jsem protestoval. V té době jsme se scházeli v provizorních prostorách. Naše nové prostory se rekonstruovaly. Měl jsem obavy, aby série kázání z knihy Leviticus negativně neovlivnila účast na shromážděních. Duch svatý měl nicméně opět pravdu. Nikdy nezapomenu na neděli, kdy jsem kázal z třinácté a čtrnácté kapitoly knihy Leviticus, které se zabývají kožními chorobami.

Hovořil jsem o různých nemocech kůže popisovaných v této pasáži - včetně ekzému, lupénky, Hansenovy choroby a malomocenství. Mezi přítomnými byl jeden manželský pár, který byl na našem shromáždění poprvé. Všimli si před budovou cedule odkazující na náš sbor a rozhodli se, že tam zkusí zajít. Aniž bych o tom já nebo kdokoliv z našeho sboru věděl, trpěl ten muž vážnými projevy lupénky. Lékaři zvažovali transplantaci kůže na jeho

nohou, nicméně tuto myšlenku zavrhl z obavy, že by se nemoc objevila znovu i pod novou kůží. Třikrát týdně si tento muž mazal nohy kortizonovou masťou a obvazoval si je potravinovou fólií. Velmi trpěl. S údivem pak naslouchal tomu, jak jsem kázal z oddílu popisujícího kožní choroby. Na konci jsem lidi vyzval, aby přišli dopředu a přijali modlitbu - ať už modlitbu spasení, uzdravení, křtu v Duchu svatém nebo za nějakou osobní potřebu. Oné neděle tento muž dopředu nevyšel, vrátil se ale následující den a na výzvu přišel dopředu. Když se za něj starší sboru modlili, byl okamžitě uzdraven a zároveň i spasen. Spolu s manželkou se stali jedněmi z nejvěrnějších laických pracovníků našeho sboru.

Jak bych něco takového mohl sám naplánovat? Jak bych jenom mohl načasovat kázání z pasáže o kožních chorobách na neděli, kdy na naše shromáždění dorazí někdo s lupénkou? Dokázat to mohl jedině Duch.

Podobný případ shody okolností (používám raději termín Božích okolností) jsem zažil během kázání o deseti přikázáních. Když jsem byl u pátého přikázání - „*Cti otce svého i matku svou*“ - objevila se té neděle na našem shromáždění patnáctiletá dívka, jež utekla z domu. Následně se vrátila zpět k rodičům.

V některých letničních církvích zastáváme tradici, že Duch nemůže plánovat dopředu. Někteří z nás se v minulosti dokonce odmítali připravovat na kázání. Jejich mysl byla nastavena tak, že jediné, co má kazatel udělat, je otevřít svá ústa a Pán je naplní.

My ovšem nyní víme, že Duch může plánovat dopředu stejně tak, jako dát nahodilou inspiraci pro nějaký konkrétní okamžik. V rámci výkladového kázání dokáže Duch svatý zařadit, aby byl text doručen přesně v tom okamžiku, kdy to životy lidí zrovna potřebují.

Ať už kázáte kázání výkladová, tematická nebo textová - v rámci každé formy kázání byste si měli uchovat pocit, že kazatel musí naslouchat Duchu svatému. Duch k vám může promluvit prostřednictvím silného dojmu během modlitby, prostřednictvím komentáře, životní zkušenosti nebo ilustrace. Avšak hlavním doručovacím prostředkem Ducha svatého směrem ke kazateli je Boží slovo. Témata ke kázání nikdy nedojdou, pokud se zaměříš na naslouchání prostřednictvím Božího slova a na aplikování těch věcí, které ses naučil, do svého života i do života lidí, které vedeš.

Když jsem odstoupil z pozice pastora, nabralo mé kázání trošku jiný směr, neboť jsem se již nemohl věnovat výkladovým seriím. V posledních třidvaceti letech jsem víceméně každý týden v nějakém jiném sboru. Každý týden musím usilovat, abych získal představu o tom, co Duch chce, abych v daném společenství kázal.

Této otázce jsem čelil na generálních shromážděních v letech 2009 a 2011. Úterní večer je tradičně časem, kdy přichází se svým poselstvím generální superintendent. A i když velmi rád kážu na pokračování, věděl jsem, že je nutné, abych se v tomto případě nesnažil vměstnat čtyři kázání do jednoho. Protože jsem nikdy předtím během úvodního večera generálního shromáždění nekázal, prožíval jsem boj.

V roce 2009 jsem kázal o životě Ley. Má zkušenost s kázáním na toto téma je podobná zkušenosti, kterou jsem zažil v roce 1971 během svého kázání z knihy Leviticus. Měl jsem silný dojem, že bych měl kázat právě o této ženě. Má okamžitá reakce však byla: „*Ne. Nemyslím si, že by mi její život mohl cokoli ukázat - a bezpochyby se nehodí ani jako kázání na generálním shromáždění.*“

Nebyl jsem ovšem schopen se toho pocitu zbavit - a nyní vím, že impuls přicházel od Ducha svatého. Několik měsíců mi

její jméno neustále přicházelo na mysl, a proto jsem se rozhodl, že si v knize Genesis přečtu aspoň to málo, co se tam o jejím životě nachází. Nespatriil jsem tam nic relevantního, co bych mohl použít v kázání na generálním shromáždění, a tak jsem se snažil svůj pocit hodit za hlavu.

Její jméno se mi ovšem stále vracelo. A tak jsem zběžně prohlížel různé biblické komentáře a čekal jsem, zda mě něco nezaujme. Pár myšlenek se našlo, avšak nejednalo se o nic převratného. A tak jsem se opět snažil pustit vše k vodě.

Přesto však pocit, že bych měl kázat o životě Ley, mě nepouštěl. Vytrvale jsem se za to modlil, přemýšlel jsem o tom a studoval v Bibli její příběh. Za nějaký čas se mi věci začaly skládat dohromady. Poznámky se hromadily. Zapisoval jsem si myšlenky, modlil jsem se a Písmo se před mýma očima začalo otevírat. Začal jsem si uvědomovat, že se její příběh odvíjí celou Bibli a pokračuje až do knihy Zjevení. Její život se pro mě stal úžasnou ilustrací, jak si Bůh používá těžká období v našich životech. Během našeho života si nemusíme uvědomit vše, co Bůh koná, pokud ovšem vytrváme, budeme moci zanechat ostatním odkaz naší víry.

Stejná věc se přihodila i poté, co jsem si připravoval kázání na generální shromáždění v roce 2011. Zhruba rok předtím jsem začal vnímat nutkání Ducha svatého, abych kázal z knihy proroka Agea.

Mám-li být zcela upřímný, knihou Ageus jsem se předtím zabýval pouze jedinkrát, a to během série střeďních kázání věnující se malým prorokům. Co se mě týkalo, Ageus byl vskutku malým prorokem. Když jsem nutkání Ducha ucítil poprvé, nebyl jsem schopen ani říci, o čem kniha Ageus vůbec pojednává, anebo na co se ve svém proctví tento prorok zaměřuje.

Duch svatý ovšem na mne nepřestával naléhat: „*Zabývej se nějaký čas Ageem. Kaž z Agea na generálním shromáždění.*“

Začal jsem tedy Agea číst a stejně, jako tomu bylo v případě knihy Leviticus a kázání o životě Ley, jsem protestoval. Čím více jsem Agea pročítal, tím více jsem se vzpíral. Už jenom kvůli tomu, že se dle mého názoru jednalo o příliš dlouhý text na to, abych z něho kázal na generálním shromáždění. Než bych celý text posluchačům přečetl, uplynula by polovina mého času. Krom toho se v knize Ageus nacházejí pasáže, které jsou z hlediska biblického výkladu Mount Everestem. Jak by mohly záležitosti zasvěceného masa a mrtvých těl, o nichž se hovoří v třetím Ageově poselství (2,10-14), vůbec souviset se současnými posluchači? Trvalo by mi minimálně dalších deset až patnáct minut, než bych vůbec smysl této pasáže vysvětlil. A co bylo horší, v té době jsem textu nerozuměl ani já sám. Co bych měl dělat se čtvrtým Ageovým kázáním, které hovoří o Zerubábelovi coby pečetním prstenu (2,20-23)? Kdo byl Zerubábel a co byl pečetní prsten? Jakou aplikaci bych vůbec použil?

A tak jsem myšlenku na kázání z proroka Agea uložil k ledu. Duch svatý mi nicméně nedovolil, aby ji vytěsnil. Ta myšlenka na mě stále dotírala: „*Kaž z Agea. Nepřestávej hledat. Ještě jsi neviděl vše, co máš uvidět.*“

Za ta léta jsem se naučil, že během přípravy kázání člověk vydá stejně potu, ne-li více než kolik získá inspirace. Pro vytěžení poselství z textu je zapotřebí tvrdé práce. Rukama mi prošel každý komentář a každé kázání, které jsem na témata z knihy Ageus byl schopen nalézt. Věděl jsem, že se tam nachází některé dobré části, jako například text z Agea 1,4: „*Je snad čas k tomu, abyste si bydleli v domech vykládaných dřevem, zatímco tento dům je v troskách?*“ Tato slova učiní dojem na každého, kdo staví své osobní zájmy nad zájmy Boží. A pak zde je verš 2,9: „*Sláva tohoto nového domu bude větší nežli prvního, praví Hospodin zástupů.*“ Ten se mi líbí. Věřím tomu, že poslední dny církve budou ještě slavnější než dny první.

Pomalou, krok za krokem, se mi kniha začala otevírat. Přišel jsem na to, proč Duch chce, abych z Agea kázal. Chtěl, abych se zaměřil na čtyři témata, o nichž hovoří čtyři Ageova proctví: odkládání, znechucení, poskvrna a předurčení.

Přál bych si, abych vám byl schopen předložit vyučování o třech, pěti nebo více bodech o tom, jak naslouchat Duchu svatému. Neočekávám, že můj způsob naslouchání Duchu musí být nezbytně způsobem, kterým Duch hovoří k tvému srdci. Bude důležité, abys objevil rytmus, na jehož základě pochouduješ podle bubnování Ducha.

Zásadní je studium Božího slova. Duch hovoří skrze své slovo. Modlitba je životně důležitá. Bez ní to nezvládneš. Studium je absolutně nezbytné. Rovněž si potřebuješ udělat čas na to, aby se vše do tebe vstřebalo - aby proces čtení Bible, modlitby a studia pronikl do tvé mysli a srdce. Naslouchej klidnému tichému hlasu; věnuj pozornost dojmům. Instinkty mohou vycházet od Ducha a nemusí se jednat jen o nějaké rozmarné představy.

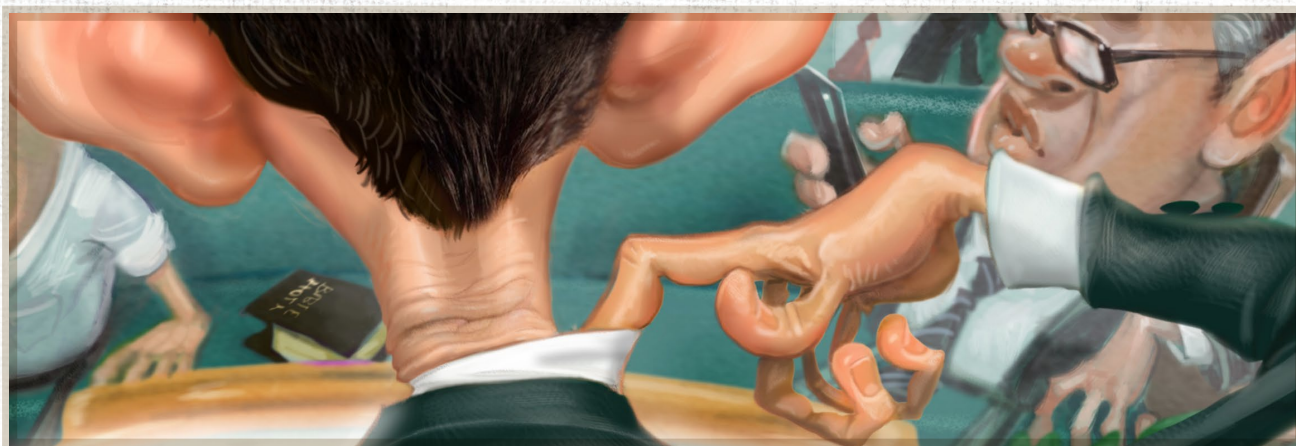
A nakonec bych rád podotknul, že kázání je doručovacím mechanismem sloužícím k ovlivnění posluchačů. Chtěl bych tě povzbudit, abys kázal poselství, která budou reakcí na slova Kornélia směrem k apoštolu Petrovi: „*Nyní jsme tu všichni shromážděni před Bohem a chceme slyšet vše, co ti Pán uložil.*“ (Skutky 10,33) Pokud v rámci svého kázání dokážeme reagovat stejně jako Petr, pak i my uvidíme stejný dopad. Kázání bez moci bude plodit pouze mdlé a neefektivní svaté; kázání, které je založeno na vedení a pomazání Ducha má za následek změněné životy. Kážeš lidem, kteří se shromáždili v Boží přítomnosti, aby si vyslechli, co ti on přikázal, abys řekl.

George O. Wood, D.Th.P. je generálním superintendentem ústřední rady Assemblies of God ve Springfieldu, Missouri.

PROČ BY MI MĚL NĚKDO NASLOUCHAT?

Herbert Cooper a Scott Harrup

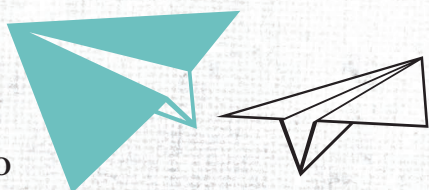
Ať už stojíš za řečnickým pultem nebo na otevřeném pódiu, ať už hovoříš v posluchárně nebo v kavárně, ať už je tvými posluchači hrstka lidí v nově se rodícím sboru anebo několik tisíc letitých členů v zavedeném sboru, stále si potřebuješ pokládat jednu základní otázku. Před každým poselstvím, které se chystáš přednést, se musíš ptát: proč by mi měl někdo naslouchat?

Tato otázka nás jednak přivádí k pokoře a jednak nám přináší opětovnou jistotu. K pokoře nás vede proto, že pokud jsi upřímný sám k sobě, uvědomuješ si před Bohem svou hlubokou duchovní závislost na něm a rovněž i skutečnost, že v Božích očích postrádáš jakékoliv zásluhy. Nejsi lepší než kdokoliv jiný mezi tvými posluchači.

K opětovné jistotě nás vede proto, že pokud jsi upřímný před Bohem, pak je ti naprosto jasné, že Hospodin je autorem tvého obdarování, iniciátorem tvého povolání ke službě a víš, že on přivedl do sféry tvého vlivu sourozence z těla Kristova.

Jsem přesvědčen, že lidé tíhnou k osobě kazatele v souvislosti s tím, jak daný kazatel dokáže postavit každé své poselství na základ Božího slova a také s tím, do jaké míry život a charakter kazatele Boží slovo odráží.

Pokaždé, když stojím před rostoucím a rozmanitým společenstvím našeho sboru *People's Church* v Oklahoma City, znovu si připomínám velké potřeby posluchačů a ještě větší potenciál, který v nich je skryt. Jsem si také vědom, jak jsem závislý na Bohu a jak potřebuji, aby mne do kazatelské služby neustále zmocňoval. Znovu si uvědomuji, že slovo je nekonečným rezervoárem odpovědí na nejhlubší otázky našeho nitra a že má poslušnost a poddanost umožňují Duchu svatému komunikovat skrze mne jeho odpovědi.

KAŽ BOŽÍ SLOVO

Dan Anderson z prvního baptistického sboru ve Wewoce v Oklahomě byl mým pastorem během středoškolských studií. Kázal nepřikrášlenou a neředitelnou pravdu Božího slova. Nepamatuji si, že by během roku, kdy probíhaly volby, stál za kazatelnou a snažil se přesvědčit sbor, aby volil toho či onoho kandidáta. Nevzpo-

mínám si na žádné jeho kázání založené na nějaké moderní teologii nebo poukazující na momentálně aktuální hříchy. Jednoduše kázal Boží slovo.

„Hlásej slovo Boží,“ uložil apoštol Pavel Timoteovi, „ať přijdeš vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej v trpělivém vyučování“ (2. Timoteovi 4,2).

Tato nejzákladnější součást efektivní služby se může postupně ze zřetele kazatelů vytratit. Kdykoliv nás pak módní trendy, politika nebo osobní stanoviska vzdalují od Božího slova, snižujeme svou schopnost formovat životy lidí a umožnit jim růst tak, jak Bůh chce. Lidé chtějí, aby kazatel vyučoval a kázal Písmo. Pokud jsou opravdu naladěni na vlnu Ducha, pak nebudou chtít poslouchat toho, kdo je motivován něčím jiným než hlásáním evangelia a touhou vidět proměněné životy mocí Ježíše Krista.

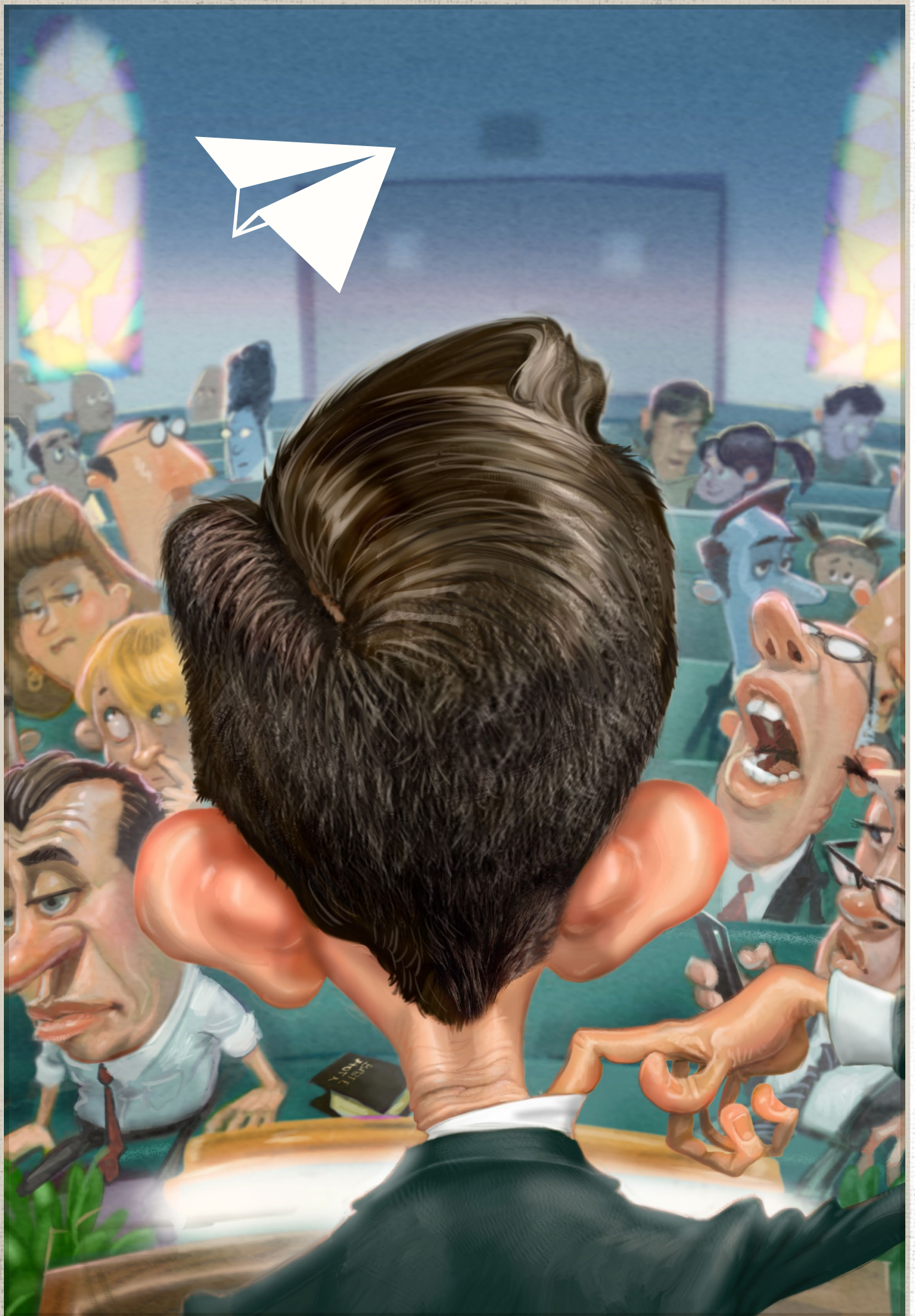
Kázání Božího slova není pouhým cvičením v homiletické zdatnosti anebo exegetickou obratností vystavovanou veřejně na odív. Kromě hlásání inspirovaných slov z Písma musíme také znovu objevit, co leží Bohu na srdci ohledně lidí, kterým sloužíme.

Boží slovo je třeba kázat s láskou. V každém poselství musí být především obsažena stejná míra lásky, která vedla Boha k tomu, aby nám své slovo zvěstoval. Nikdy nesmíme dopustit, aby dogma zničilo naši schopnost a odpovědnost milovat.

Na počátku své služby jsem svým posluchačům asi připadal drsný, kritický a plný odsouzení. Cestoval jsem jako evangelista a věděl jsem, že je mou odpovědností podněcovat a vybízet posluchače k činu. Postupně jsem však rostl ve svém vztahu s Kristem a rostla také má schopnost vyučovat a kázat Boží slovo; naučil jsem se, že když kážu pravdu v lásce, vytvářím tím to nejlepší možné prostředí pro lidskou změnu.

Během každého svého kázání chci lidem ukázat, že jim přeji, aby jim Bůh dal do života to nejlepší pro jejich manželství, rodiny, děti, kariéry, finanční situaci atd. Chci, aby znovu objevili Boží všezahrnující lásku, která oživuje pravdu jeho slova v každém zákoutí jejich nitra.

Musíme kázat Boží slovo prodchnuté soucitem. Tento soucit vyžaduje, abychom se osobně ztotožnili s bolestí lidí a s jejich pokušeními a projevíli pochopení v období, kdy prožívají beznaděj. Mnozí lidé přicházejí v neděli do našich sborů a mají

za sebou týden, kdy si bolestně uvědomovali realitu svých životů – manželství, které se rozpadá, podnikání, jež se hroučí, děti, které se dostaly do závislosti nebo na které dopadá tíha jejich životních rozhodnutí. Co vidíme, když se podíváme do svých sborů?

„Když vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře. I začal je učit mnohým věcem“ (Marek 6,34). Ježíš pohlédl na zástup a byl pohnut soucitem. Slova, kterými zástup učil, byla podnícena soucitným pochopením jeho potřeb. Když se podíváte do Písma a na Ježíšův život, znovu si ujasníte jeho vizi. Vaše poselství bude pro lidi záchranným lanem; a čím jasněji rozeznají vysvobozující a obnovující povahu poselství, tím více budou vedeni k tomu, aby naslouchali a aplikovali to, co slyší.

Musíme vyučovat Boží slovo prodchnuté milostí. Každý z nás, ať už píšeme knihy, vyučujeme, anebo se setkáváme s lidmi na pracovišti, je náchylný nechat se ovlivnit nepřiměřeným očekáváním. Vytváříme si ve své mysli kritéria, která se týkají druhých lidí, a následně k nim přistupujeme na základě toho, do jaké míry tato kritéria splňují.

Církev jsou místem záchrany a uzdravení. Často ovšem vytváříme prostředí, kde nevěřící lidé mají pocit, že zvenku nahlížejí dovnitř - a to navzdory tomu, že se chopí iniciativy a přicházejí mezi nás. Tato skutečnost Boží srdce zarmocuje. Musíme zvát lidi do svých sborů a bezpodmínečně je přijímat. A tento pocit přijetí musí být znát i z našeho kázání.

Říkám tím snad, že přijímáme a schvalujeme hřích a s ním spojenou zkázu? Naprosto ne. Stojím za slovy apoštola Pavla: „Co tedy máme říci? Že máme dále žít v hříchu, aby se rozhojnila milost? Naprosto ne! Hříchu jsme přece zemřeli - jak bychom v něm mohli dále žít? Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrti? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrti, abychom - jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce - i my vstoupili na cestu nového života.“ (Římanům 6,1-4) Poukazují z kazatelny na životní styl nebo motivy jednání či každodenní praxi, ať už se jedná o velké či malé věci, a nazývám to hříchem, pokud o tom i Bible takto hovoří. Kéž bych však nikdy nikomu, kdo sedí a poslouchá mé vyučování, neřikal, že musí udělat A, B, C nebo D, aniž bych ho předtím ujistil, že jej přijímám jako člověka. V okamžiku, kdy nějaký host poprvé vstoupí do našeho sboru *People's Church*, horlivě se modlím, abych byl schopen učinit vše, co je v mých silách a schopnostech, abych tohoto člověka přiblížil k nebeskému Otci. Každé slovo, které ode mne uslyší, musí v každém případě být slovem pozvání.

KAŽ SVÝM ŽIVOTEM

Pavel povzbuzoval Timotea, aby kázal Boží slovo, neboť si byl vědom, že Boží slovo je jediným pevným základem služby. Pavel rovněž chápal, že slovo musíme nejen kázat, ale i žít. „Nikdo ať tebou nepohrdá proto, že jsi mladý,“ napsal Timoteovi, „ale těm, kdo věří, buď vzorem v řeči, v chování, v lásce, ve víře, v čistotě“ (1. Timoteovi 4,12). Podobně nabádal i svého dalšího svěřence, kazatele Tita: „Sám jim dávej dobrý příklad. Tvé učení ať je nezkažené, důvěryhodné, ať je to zdravé a nepochybné slovo, aby protivník byl zahanben a nemohl o nás povědět nic špatného“ (Titus 2,7.8).

Pavel netvrdil, že Timoteus nebo Titus byli dokonalými vzory. Nikdo z nás duchovně ještě nedorazil do cíle. Každý z nás je na cestě. I Pavel sám uznal: „Nemyslím, že bych již byl u cíle ane-

bo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil, protože mne se zmocnil Kristus Ježíš.“ Okamžitě pak propojil tuto pravdu se svou službou a oslovil ty, kterým v Kristu sloužil: „Bratři, já nemám za to, že jsem již u cíle; jen to mohu říci: zapomínáje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, jíž je Boží povolání v Kristu Ježíši.“ (Filipským 3,12-14) Když si lidé uvědomí, že kráčíš spolu s nimi po stejné cestě, pomůže ti to přitáhnout je ke Kristu. Stejně jako lidé, kterým sloužím, i já rostu v milosti a aplikuji do svého života principy z Božího slova. Dovolte mi, abych vyjmenoval čtyři klíčové příležitosti, které každý z nás má, aby vedl ostatní svým osobním příkladem.

1. V našich vztazích

Před svým sborem hovořím o svém manželství a říkám lidem, že se jako manžel vyvíjím. Bez problémů přiznávám, že mi Bůh pomáhá růst v roli otce a že potřebuji mít se svými dětmi větší trpělivost.

Uznávám, že problémy ve vztazích nemám jen doma. Když mi někdo začíná lézt na nervy, mám nutkání prásknout dveřmi.

Existují ovšem také i pozitivní aspekty růstu, o něž v životě usiluji, a ty sdílím se svým sborem. Každý týden se snažím vyrazit si jeden večer se svou manželkou ven a hovořím o tom, jak se spolu s Tiffany navzájem sblížíme jako pár. Aniž bych sklouzl k nepřiměřeným detailům, ukazuji sboru, že je naše manželství silné a hluboce intimní.

Službou číslo jedna pro mne není sbor; je to má manželka a děti. Navštěvuji sportovní zápasy svých dětí. Vychovávám je. Čtu jim z Božího slova. Spolu s Tiffany se s nimi každý večer modlíme. Takto doma jednám a mému sboru o tom říkám. Snažím se reflektovat naši rodinnou dynamiku ve svých poselstvích, neboť to motivuje a inspiruje lidi k tomu, aby učinili Boha a jeho pravdu ústředním bodem svých domovů a životů.

2. V našich prioritách

Modlitba, půst a osobní studium Písma jsou mými prioritami doma i ve službě. Čtu si Boží slovo, modlím se a trávím čas o samotě s Pánem předtím, než se má rodina probudí. Podobné věci praktikujeme i s mými zaměstnanci během období duchovní obnovy.

Každý rok začínáme v našem sboru čtrnácti dny modliteb a půstu. Jdu v tom příkladem. Nežádal bych svůj sbor nebo své zaměstnance o to, aby se dva týdny postili, pokud bych to sám nedělal. Během těchto dvou týdnů pořádáme modlitební setkání pro celý sbor vždy ráno od šesti do sedmi hodin a v poledne od dvanácti do jedné. Od našich zaměstnanců se vyžaduje, aby přišli alespoň na osm takových modlitebních setkání. Já se jich účastním ještě častěji, víc, než kdokoliv jiný, protože ve svém vlastním vztahu s Pánem musím jít jako vedoucí vzorem.

Fyzické a duševní zdraví se vzájemně podporují. Chodím cvičit třikrát až čtyřikrát týdně. Dávám si pozor na to, aby pátek byl mým dnem volna. Snažím se o to, aby mé zasvěcení klidnému a zdravému životnímu stylu bylo pro naše zaměstnance vzorem a očekávám, že i oni budou mít stejné priority. Pokud si každý týden neuděláš jeden den volno, nejednáš zdravě.

Občas slychávám, že lidé mluví tak, jako by si přivlastňovali duchovní zásluhy: „Díky Bohu rosteme tak rychle a máme tolik práce, že ani nemám čas jet na dovolenou.“ Toto neuznávám. Já si svou dovolenou беру. Nedávno jsem svému sboru řekl: „Vím, že mi někteří z vás říkají: Pastore, chybíš nám, když tady nejsi. No, také mi

chybíte, ale i přesto odjedu.“ Lidé se zasmáli, ale pochopili.

3. V našich financích

Pilně se snažím o to, abych byl příkladem zbožného správcovství. Dávám desátky. Dávám dary. Dávám hodně. Když svůj sbor žádám o to, aby dali víc než desátek, například na stavbu budovy, vím, že musím kráčet v čele. Musím být ochoten něco obětovat, mám-li vidět, jak Bůh mezi nás posílá ducha dávání.

Když nám bylo něco přes dvacet, usilovali jsme s Tiffany o to, abychom se vymanili z dluhů. Dnes kromě půjčky na dům žádný dluh nemáme. Žijeme bez dluhů. Možná se nevozíme v těch nejhezčích autech, ta naše jsou však splacená.

Rozhodli jsme se zbavit našeho dluhu, protože si uvědomujeme, že velké dluhy jsou ve skutečnosti důkazem chamtivosti. Stejně jako všichni ostatní bojujeme s tím, abychom byli spokojeni a odmítali poslouchat materialistickou píseň sirén naší současné kultury. S Boží pomocí jsme se zařídili tak, že naše nákupy nikdy nevytvářejí dluhové zatížení, které by ovlivnilo naše desátky a dary. Nechceme, aby cokoliv zastřelo náš pohled na Boha a jeho cíle pro naše životy. Takto žijeme a tuto pravdu kážu.

4. V našich těžkostech

Stavba naší první sborové budovy mě zhruba před osmi lety téměř pohltila. Sháněl jsem peníze, kupoval padesát akrů pozemku, stavěl naši první modlitebnu a kvůli tomu se dostal do bodu, kdy jsem chtěl se vším skončit.

Když procházíte těžkým obdobím, jste náchylní k tomu, aby se tyto těžkosti promítly do vašeho kázání. Může to být jen lehký posun v důrazu, kdy začínáte zaměřovat teologii radosti za teologii Joba. Není pochyb o tom, že Bible je plná bolesti. Okolnosti se však nesmí stát zdrojem vaší inspirace místo Ducha svatého.

Nyní mohu vykládat příběhy z toho obtížného období a mluvit o věcech, které jsem se kvůli tomu naučil. Dívám se totiž na ně teď ze správné perspektivy. Má bolest mi nediktuje obsah mých poselství. A když se o tom nyní sdílím, lidi to překvapuje. V té době by totiž nikdo z nich neřekl: „Pastor se brzy složí; je na pokraji rezignace.“ Díky Boží milosti jsem mohl být vzorem v tom, jak zvládat období stresu.

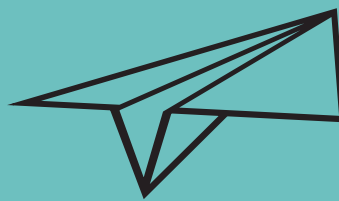
Stres může mít člověk jednak ze situací, jednak z lidí. Byly situace, kdy mě lidé napadali, kdy jsem je viděl ze sboru odcházet v roztrpčení a hněvu, kdy jsem je slyšel, jak o mně a mé službě vykládají věci, které byly nepravdivé a zraňující. S Boží pomocí jsem ale nikdy neventiloval svou bolest prostřednictvím svých kázání. Někdy sedí v první řadě lidé, s nimiž jsou největší obtíže a upřeně na tebe zírají: Ty si však musíš být jist, že svým kázáním nemíříš proti svým protivníkům. I uprostřed tlaků ve vztazích musí být tvé kázání postaveno na Božím slově a předneseno se soucitem, láskou a milostí.

KAŽ ... A BUDOU TI NASLOUCHAT

Když postavíš své kázání na Božím slově a svým životem je budeš potvrzovat, lidé se inspirují a půjdou za tebou. Uvidí, že tvůj život a kázání jsou jedním velkým svědectvím o integritě.

Dokonce i tvé chyby se mohou stát odrazovým můstkem k větší důvěře a efektivitě, pokud máš se svými lidmi takovýto vztah.

V našem sboru jsme se před několika lety rozhodli pořádat sobotní večerní shromáždění. Začali jsme v lednu a pokrač-

UPŘÍMNOST VYŽADUJE

přiznat, že procházíš stejnými zápasami, jako lidé ve tvém sboru

konkrétně nerozebírat hříchy minulého týdne

zdůrazňovat radost, kterou ve svém manželství prožíváš

nedávat svému životnímu partnerovi žádnou záminku, aby pochyboval o tvé důvěryhodnosti

uvést konkrétní jména, když máš příležitost poděkovat nebo uvést pozitivní příklad

nevystavovat se stíháním pro pomluvu tím, že u negativních případů uvedeš jména

být upřímný, když je třeba nového nasměrování

nelomit rukama a neobviňovat druhé

očekávat, že ti lidé budou naslouchat; toto očekávání dodá energii tvému kázání

nebýt rozčarován nad tím, že někteří naslouchat nebudou

Herbert Cooper

čovali zhruba dalších devět měsíců a měli i docela slušnou účast. Nedosáhli jsme však toho, v co jsme doufali. Na sklonku podzimu jsem věděl, že to musím zastavit. Musel jsem se postavit před svůj sbor.

„Jako váš pastor jsem vám řekl, že začneme sobotní večerní shromáždění. Myslel jsem, že to bude fungovat; žel nebylo tomu tak.“

Věnoval jsem celé kázání tomu, abych vysvětlil, proč jsme začali sobotní večerní setkání, proč nesplnila účel a proč s nimi nebudeme dále pokračovat. Udělal jsem chybu, ale uznal jsem ji a v rámci našeho sboru jsem posílil svou důvěryhodnost.

Možná se někdy dostaneš do bodu, kdy zjistíš, že stanovených cílů nebylo dosaženo. „Postavíme modlitebnu a v dubnu už v ní budeme.“ V červnu se ale možná budeš nacházet stále ve staré budově. Najdi odvahu k tomu, aby ses postavil před své lidi a byl k nim upřímný. Upřímnost posiluje tvou důvěryhodnost. Čestné přiznání toho, že jsi jen člověk, tvou vůdčí pozici posílí.

Důvěra vede k růstu. Když jsme v srpnu 2011 začali pořádat paralelní shromáždění na dalším místě, přinesl tento krok díky důvěře velký úspěch. Mohl jsem požádat pět set až šest set lidí, aby toto druhé paralelní shromáždění podpořili a aby mě každý týden sledovali přes video. Toto rozhodnutí pro ně nebylo jednoduché; udělali to však, neboť přijali tuto vizi, protože si důvěřujeme. Návštěvnost na tomto druhém shromáždění je stabilně více než tisíc lidí.

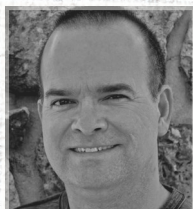
Proč by měl mít někdo zájem poslouchat mě osobně, natož aby se na mě každý týden díval přes video? Určitě to není kvůli Herbertu Cooperovi. Má důvěryhodnost závisí na důvěryhodnosti Božího slova, a pokud je na mém životě něco přitažlivé, pak je to důsledek ovoce práce Ducha svatého ve mně.

Cítím, že jsme nyní ve sboru v situaci - a tuto věc říkám před Pánem se zlomeným a pokorným duchem a zdravou bází a chvěním - že jsem získal důvěru lidí. Mám důvěru tohoto sboru a důvěru našeho vedení. Je pro mne nesmírnou ctí mít vedle sebe muže a ženy, kteří mají v naší komunitě vliv, kteří vedou své vlastní firmy a zároveň říkají: „Pastore, důvěřujeme ti. Důvěřujeme tvému vedení. Půjdeme za tebou.“

Modlím se, abych nikdy nepovažoval jejich důvěru za samozřejmost. S každým novým kázáním, které Duch svatý vkládá do mého srdce, se mi chce znovu padnout na tvář před Bohem a položit si tu nejzásadnější otázku: „Proč by mi měl někdo naslouchat?“ Chci slyšet ujištění Ducha, že jsem opravdu slyšel jeho hlas, že jsem rozpoznal pravdu jeho slova, kterou mohu předat svým lidem a že jsem před Bohem schopen být vzorem této pravdy stejně jako jejím hlasatelem.

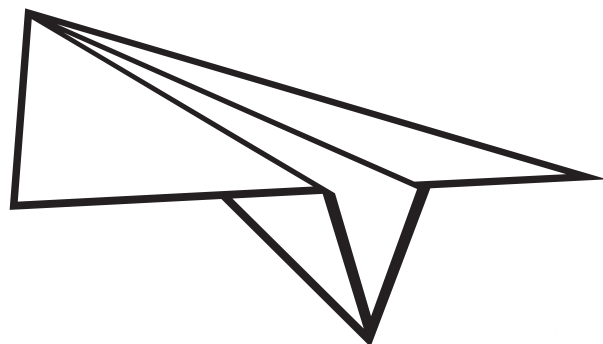
HERBERT COOPER,
pastor sboru People's Church v Oklahoma City v Oklahomě

SCOTT HARRUP,
výkonný editor časopisu Pentecostal Evangel,
Springfield, Missouri

S každým novým kázáním, které Duch svatý vkládá do mého srdce, se mi chce znovu padnout na tvář před Bohem a položit si tu nejzásadnější otázku:

PROČ BY MI MĚL NĚKDO NASLOUCHAT?

NEBESKÝ DĚŠŤ NA VYPRAHLOU DUŠI: KÁZÁNÍ LIDEM NA CESTĚ

Lukáš Targosz

Učitel přitahuje nebeský déšť na vyprahlou duši, říkával raný letniční teolog Donald Gee. Myslel tím, že člověk s duchovním darem vyučování své posluchače Božím slovem obcerství, protože uslyší nejen (*teologické*) informace, ale především budou inspirováni, aby vstřebávali Ježíšova slova do svého života. Což je důležité pro každého následovníka Ježíše, ale možná ještě důležitější je to pro ty, kteří slyší kázání a přitom sami na cestu víry ještě nevkdřčili, případně jsou na ní teprve na začátku nebo se na ni vracejí. Kázání totiž může být nejdůležitějším faktorem, proč se nevěřící a hledající lidé při své první návštěvě shromáždění církve rozhodnou svou víru objeovat v prostředí této církve. Průzkumy to potvrzují. Thom Rainer napsal v knize *Surprising Insights from the Unchurched*, že 90 % lidí, co do církve nechodí nebo jsou nevěřící, si vybírá církev, kterou budou navštěvovat, na základě osoby pastora a jeho kázání. Navíc, 52 % věřících a těch, kteří do církve už chodí, si také vybírá církev podle kázání. Vyučování je tedy základním faktorem jak pro získávání nových lidí do církve tak i pro udržení stávajících lidí. Jenže kázat oběma skupinám lidí zároveň může být velkou výzvou.

Pokud chceme mít církev, kam chodí nevěřící lidé rádi, pak na našem kázání velmi záleží. Skoro se dá říci, že musí naše kázání milovat. Nebo aspoň pro ně musí být natolik zajímavé, aby se chtěli vrátit další neděli. Jinými slovy, musíme se naučit zaujmout lidi, kteří s námi (*zatím*) nesouhlasí, zapojit je a nakonec jim nabídnout praktickou aplikaci. Zároveň to neznamená, že bychom se na biblický text měli dívat jen zbežně nebo plytce. Otázkou tedy není, *co* kážeme, ale *jak* kážeme. Kontrolní otázky tedy zní: *Je můj vyučovací styl v souladu s mou touhou vidět na shromáždění přicházet nevěřící lidi, znovu se tam vracet, a to dokonce i s dalšími lidmi? Pokud ne, jsem ochoten změnit svůj styl?* To byly otázky, které jsem si musel položit, když jsem se přestěhoval do našeho města, kde jsem začínal novou místní církev doslova od nuly. Snažil jsem se kázat tak, abych oslovil nově přichozí, kteří jsou „na cestě“ poznávání své vlastní víry, a zároveň budoval ty, kteří

po cestě víry již pevně kráčí. Pro mě to znamenalo zcela překo- pat svůj slovník, svůj styl, své prostředky a své cíle. Ano, chci, aby mí posluchači byli tak rádi, že přišli na shromáždění, že se budou za týden chtít vrátit, aby slyšeli, jak to dopadne. Chci, aby lidé na cestě odcházeli zmatení, že slyšeli něco z Bible, a přitom to bylo praktické a nápomocné (*což, upřímně, nečekají*). Chci, aby skeptici začali pochybovat o svých pochybách. Zároveň chci, aby věřící věřili silněji a žili radikálněji. Chci, aby lidé bez Bible si nějakou pořídili a začali ji číst. Chci, aby se začali vnitřně s Bibli přít a hádat. Chci vypůsobit emoce. Chci doslova stáhnout nebeský déšť na jejich vyprahlou duši!

Základem pro mě je podívat se na jednu hlavní pasáž z Bible a ukázat jim, jak tato pasáž odpoví na otázky, které si kladou, vyřeší tajemství, nad kterým dumali, nebo ujasní napětí a tenzi, kterou si s sebou nesou. Myslím si, že největší radostí pro vyučujícího pastora je to, když lidé reagují na slovo a jednají podle něj. To znamená, že *aplikace* je cílem kázání. Klíčem k aplikaci je *jednoduchost*, protože pouze to, co je zapamatovatelné, je také aplikovatelné. Ve světě dnešních informací, kdy slyšíme neustále podněty, není informace zásadní. Zásadní je naučit se informace třídít, a tedy je říct tak, aby byly zapamatovatelné. Věřím, že nedělní kázání (*nemluví o vyučování, semináři nebo konferenci*) by mělo mít *jednu klíčovou myšlenku z jedné klíčové pasáže (už překladatel Nového Zákona v Bibli kralické Jan Blahoslav kritizoval přílišné citace veršů v jednom kázání, je totiž lehké se schovat za citace místo toho, abychom vysvětlili konkrétní pasáž a vedli skrze ni své posluchače)*. To nás povede k zapamatovatelnému poselství. Takové kázání zůstává v lidech dlouho, ale je jasné, že to nás nutně povede k revizi stylu, ale také množství témat, o kterých mluvíme (*pravděpodobně také přejdeme k sériím kázání – o tom za chvíli*).

Když přemýšlím nad svou přípravou ke kázání, neptám se, zda je to pravdivé, zajímavé, tvořivé, nadšené nebo zábavné. Ptám se, zda

je to *nápomocné* – zda to dává odpovědi na otázky, které se posluchači ptají. Pokud kázání není ku pomoci, nebývá ani srozumitelné ani relevantní. Jak můžeme vytvořit nápomocné kázání? Obvykle se snažím na začátku popsat nebo vytvořit tenzi (*to vytváří zájem, proč na toto téma mluvíme*), zosobnit ji pro posluchače (*to připravuje jejich pozornost, protože vidí, jak se jich to týká*). Až pak jim poskytnu Boží pohled na věc (*Boží Slovo tak řeší tenzi nebo problém, který je zajímavý*) a nakonec jim nabídnu jednu aplikaci nebo **výzvu k činnosti**. **Důležitý je také nosný příběh a příklady**. Připravuji se s otázkami ve své mysli jako: 1. Co potřebuji vědět? 2. Proč to potřebuji vědět? 3. Co potřebuji udělat? 4. Proč to potřebuji udělat? 5. Co mohu udělat pro to, aby si to pamatovali? Příběh? Obrázek? Věc?

Jsem přesvědčen, že jednou z nejlepších strategií pro kázání oběma skupinám posluchačů je začít používat série kázání místo jednotlivých nezávislých kázání. Co tím myslím? V době, kdy jsme začínali Element, neznal jsem mnoho (*ne-li žádnou*) církev v Česku, která by důsledně používala série kázání. Většinou se kázání plánovalo tak, že se na setkání vedoucích vytáhl kalendář, naplánovali se řečníci a vedoucí shromáždění na přeskáčku, podle toho, jak se jim to hodilo, a témata se nechala na nich. Výsledkem pak bylo, že každé kázání bylo samostatné a dokonce bylo považováno za Boží vedení, pokud na sebe alespoň trochu tematicky navazovala. Jenže, velmi těžce se zachovávala konzistence jak kvality řečníků, tak také plynulost a růst jedním směrem. Izolované přednášky mají nevýhodu, že kazatel chce říct všechno uceleně: často tedy říká více informací, než je možno pobrat. Výsledkem je důraz více na informaci než na transformaci, a je to těžce zapamatovatelné a tudíž neaplikovatelné. Proto jsme se rozhodli, že většinu našich kázání budeme sdílet ve formě sérií přednášek. To vede k lepšímu zaměření na konkrétní téma pro celou církev, dá se to dobře provázat s malými skupinami a lze k tomu jednoduše vytvořit celkový obraz (*dekorace, grafika, základní témata*). V čem jsou tedy série výhodnější?

Série napomáhají hlubšímu růstu. Čím více je myšlenka rozvinuta, tím více můžeme jít do hloubky, a tudíž máme větší vliv na posluchače a na jejich duchovní růst. Série dává možnost myšlenku rozvinout hluboko, dokonce v několika hodinách. Můžeme vyprávět více příběhů, rozebrat detailněji aplikaci, můžeme jít hlouběji do teologie. Rozdíl je zhruba stejný jako mezi čtením knihy a čtením článku na webu. Proto série plánujeme více dopředu a zajímá nás záměr celé série přednášek. Série mohou mít dva díly, ale také klidně osm dílů. Co je důležité mít na paměti je, že **série nejsou samostatná kázání volně pod jedním názvem, ale spíše čtyři kapitoly jedné knihy – čtyři přednášky naplňující jeden cíl.**

Série vytvářejí dynamické momentum. Tato setrvačná síla vytváří sjednocující prvek pro celou církev díky spojení různých prvků navzájem: kreativních, hudebních a dalších. Názvy sérií by měly vzbudit zájem, něco slíbit, vytvořit napětí. **Měly by být tvořivé.** Díky tomu můžeme vytvořit otázku v jednom dílu série, ale odpověď slíbíme až na další díl za týden. To povzbudí naše posluchače, aby přivedli další specifické posluchače. **Série tak napomáhají k evangelizaci tím, že vytvářejí mapu témat, na která je lehké pozvat další hosty.**

Série umožňují hlubší studium. Když se připravujeme na kázání,

které trvá třeba čtyři neděle, máme více času a motivace studovat a hledat materiály, které nám v **tématu pomohou**. Můžeme dokonce načíst mnoho literatury dopředu a vytvářet si studnici informací, které pak použijeme v přípravě. **Témat je logicky méně (za rok obvykle stihneme okolo 15 sérií kázání), což prohlubuje čas a hloubku přípravy na každé jednotlivé téma.**

Série napomáhají silnější reakci. Většina lidí nebude na novou myšlenku reagovat napoprvé. Série vytváří prostředí pro cílenou odpověď na konkrétní výzvu. Proto můžeme po lidech chtít jednu silnou reakci v závislosti na hlavní bod série. Výzva je tak silnější – měla by být velká, konkrétní a jasná. Navíc můžeme naplánovat další možné způsoby aplikace v dalších prostředích, spojit je s dalšími prostředími (*skupiny, mládež, děti*). Nesmíme ovšem zapomenout najít způsob, jak hlavní poselství série vložit do každého poselství (*vždy budou lidé, kteří ze série budou slyšet jen jednu konkrétní část*). **Výhodou je, když na internetu lidé mohou nalézt záznam předchozích dílů – tyto „podcasty“ tak znovu pomáhají šířit zvěst i těm, kteří se na setkání osobně nedostavili.**

Série vytvářejí návyk opakování důležitých témat. Lidé nepotřebují vědět stále nové myšlenky, ale potřebují, aby jim bylo připomínáno, co už vědí, a mohli to aplikovat novým a tvořivým způsobem. **Díky sériím je snadnější definovat hlavní okruhy témat, ke kterým se můžeme vrátit v průběhu dalších let.**

V Elementu používáme pro plánování kázání a sérií několik hodnot: Při tvorbě témat se modlíme, a také hledáme body napětí, jinými slovy, hledáme, co Duch chce říct církvi. Chtěli bychom, aby každá série a každé kázání měly jednu hlavní nosnou myšlenku. Snažíme se kázat zpaměti, protože jen to, co je zapamatovatelné, je také aplikovatelné. Kázání i série je spíše cesta než událost: vedeme lidi odněkud někam. Zaměřujeme se na muže, a v našem případě na třicetiletého muže (*protože ženy jsou mnohem přizpůsobivější a kázání srozumitelné mužům budou zajímavá i pro ně – opačně to žel zpravidla neplatí*). Neučíme děti, ale dospělé – proto nepoužíváme principy pedagogiky, ale andragogiky. Klíčová je pouze jedna pasáž, na kterou se zaměříme a vysvětlíme. Přechody v kázání i v sérii jsou kriticky důležité. Kázání Slova je nejdůležitějším prvkem nedělních shromáždění. Zajímáme se o tyto otázky: 1. Co potřebuji slyšet a proč? 2. Jaká je odpověď? Myslíme tím: Jakou otázku poselství zodpovídá? Jaké napětí uvolňuje? Jaké tajemství osvětluje? Jaký problém řeší? 3. Jak způsobím, aby se to ujalo? 4. Co a proč mají lidé udělat?

Kázání Božího slova je ohromnou výsadou, ale je také zodpovědností a nejdůležitějším úkolem vedoucích církve. To je mimo jiné důvodem, proč v Pavlově seznamu pro starší je umění učit prakticky jedinou kompetencí mezi množstvím charakterových požadavků. Proč je to tak důležité? Vyučování Božího slova přitahuje nebeský déšť na vyprahlou duši!

Lukáš Targosz, M.A.

je pastorem sboru AC Element v Hradci Králové

NA CO JSI ODBORNÍK?

MÁME BÝT EXPERTY NA BIBLICKÉ ZJEVENÍ.

Bohuslav Wojnar

Když bychom si dali ruku na srdce a položili si upřímnou otázku: „V čem jsem dobrý? V čem se zlepšuji, vzdělávám, zrají? Čemu věnuji většinu času?“ jaká by byla odpověď nás pastorů? Jsme dobří v pastorači? V managementu? V počítačích? V hudbě? V mezilidských vztazích? V politické teorii či v sociologickém výzkumu společnosti kolem nás?

Kdyby si tuto otázku položil mladý pastor v jednom z nejvlivnějších sborů v té první generaci Ježíšových učedníků, Timoteus v Efezu, tak by mu jistě jako první věc přišla na mysl slova jeho duchovního otce, apoštola Pavla: „Hlásej slovo, přicházej s ním vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej se vši trpělivostí a s vyučováním.“ (2Tm 4,2; ČSP) Proklamuj, kaž, hlásej Boží slovo, ať to bude zrovna v kurzu, nebo budeš kvůli tomu ztrácet popularitu. Nejde o to, abys to dělal co nejpoutavějším způsobem, jde o to, aby to nebyly tvé dojmy, tvé názory a tvé pocity, ale aby to bylo zjevení toho, co je Božím slovem. Takhle nějak si představuji onu naléhavost, se kterou Pavel Timoteovi důležitost kázání kladl na srdce. A věřím, že mladý pastor z efezského sboru si ta slova pečlivě zachovával v srdci a řídil se touto radou. Otázka je, zda se jí řídíme my, jako Xtá generace těch, kteří nastoupili na jejich místa, na místa těch věrných hlasatelů Božího slova v první generaci.

Nedávno jsem četl velmi zajímavou poznámku v této věci:

Pastori musí někdy odmítnout dokonce roli, očekávanou jejich vlastním sborem, přání, aby byli především pastoračními poradci nebo administrátory. Místo toho si musí zvolit tu jednu věc, kterou nikdo jiný ve všech pomocných profesích nebo stupních managementu společnosti nedokáže být, být „expertem na biblické zjevení“.

Jak to Leith Anderson tvrdí:

„Moderní církve mají ve svém středu mnohé vzdělané lidi, kteří nepřišli do sboru, aby poslouchali pastorovy laické názory na současné události; přišli, aby slyšeli experta na biblické zjevení. Zajímavé kázání bude v převážné míře založeno na biblické expozici a v minimální míře na vedlejších věcech.“¹

Autorita a závaznost toho, co v kázání říkáme, je dána pouze tím, že tlumočíme Boží názory.

Vždy mě zamrzí, když vidím pastora, který ve svém kázání staví autoritu toho, co říká, na něčem jiném, než je Boží názor vyjádřený v Písmu. Když je jeho kázání plné subjektivních dojmů, humorních příběhů z jeho života i života jiných, zajímavých postřehů ze současné situace ve společnosti atd., ale chybí tam poctivé vysvětlení toho, co Bible skutečně říká, prostě poctivá exegeze biblického textu a hermeneuticky správná aplikace do dnešních dnů. Párkrát jsem už některým lidem řekl: „Je to sice zajímavé, co jsi říkal, máš nevhodné názory, to je hezké, ale pokud mě nepřesvědčíš o tom, že to, co kážeš, je názorem Božím, pak to se mnou nic moc neudělá. Jedině tehdy, když si na základě tvého kázání uvědomím, že daná myšlenka či názor je Božím názorem, Božím přáním či dokonce požadavkem, pak to natrvalo nastaví mé svědomí a věřím, že je to tak u každého upřímného člověka, který chce žít v souladu s Boží vůlí. Někteří se při těchto důzrazech začnou všelijak ošívát a mluvit o tom, že kázání má být osobní, zajímavé, vtipné, oslovující, jakoby se tyto věci vzájemně vylučovaly.

Varuji tě, aby tě nenapadlo mě Bibli nudit.

Profesor Michael Heiser, jeden z předních expertů na staré semitské jazyky, nazval jednu ze svých skvělých knih velmi výstižně: „Varuji tě, aby tě nenapadlo mě Bibli nudit“² Vřele souhlasím.

Bible je tím nejfantastičtějším, nejvelkolepějším příběhem, navíc je to literatura faktu (naštěstí, protože pohádky nečtu) je to příběh Boha stvořitele, který nás do svého úžasného příběhu pozval a začlenil, je to knihovna velmi různorodá, psaná v tolika různých žánrech a vznikající v tolika různých situacích a psaná tolika různými lidmi napříč mnohými stoletími... a to hlavní, ta hlavní pointa je v tom, že se Bůh rozhodl přijít k nám a přebývat mezi námi. On je hlavní postavou toho příběhu od Genesis až po Zjevení, jsme (jak to napsal Philip Yancey) „navštívená planeta“... a my to všechno dokážeme interpretovat tak unuděně, upoceně a bez života, že je to výkon vskutku na pováženou. To si Bible opravdu nezaslouží.

Někdy si myslíme, že znučenost posluchačů a nezáživnost kázání je dána délkou kázání. Není tomu tak. Některá kázání jsou příliš dlouhá už po patnácti minutách, některá jsou příliš krátká i po hodině a lidé odcházejí s tím, že chtěli slyšet více. Není to dáno délkou. Jde o to, zda kázání je tím, čím má být. Předáním Božích názorů, emocí, vylíčením Božího příběhu a našeho místa v něm. A to chce někdy čas.

Bible je především příběh. Máme za úkol povahu Bible ve svém kázání respektovat.

Ale nejde o emoce a řečnické finesy. Jde o to, že se nedostatečně snažíme uvidět všechny souvislosti zjevené v Písmu, a proto pak nejsme schopní je ani předat posluchačům. Nebo přistupujeme k Písmu jako ke sbírce zákonů a naše kázání pak je souborem genericky vypreparovaných „proof-textů“, a přitom Bible je příběh, který máme vyprávět, je to poselství, které máme sdělovat, je to Boží názor řečený ve velmi specifickém kontextu a situaci, který máme tlumočit. Proto uvést jen seznam nějakých veršů, které mají být potvrzením nějakého tématu v kázání, to je velmi problematické a nemůže nás správně formovat k obrazu Božímu. Jako bychom se neustále snažili z Písma udělat jinou knihu, než jak nám ji Bůh dal. Významný anglikánský teolog dnešních dnů N. T. Wright správně poznamenal:

„Mnozí z nás, kteří vyučujeme Bibli, se snažíme Bibli „vytunít“ (vyladit) takovým způsobem, abychom z ní učinili něco jiného, než čím ve skutečnosti je – knihou, která vypráví Příběh Boha a jeho jednání s člověkem. Snažíme se z ní udělat knihu náboženských příkazů a zákazů, jiní zase magickou knihu zlatých veršů, které jim pomáhají žít, ještě jiní knihu bizarních náboženských pouček, které platí bez ohledu na kontext.“

Když se to takto snažíme dělat, jako bychom (slovy N. T. Wrighta) „dávali najevo, že konec konců, Bůh nám dal špatnou verzi knihy. Toto je velmi nízké pojetí inspirovanosti Bible.“³

Bez Ducha svatého to nepůjde.

Bible má autoritu, protože pojednává o Bohu, který má autoritu. Je to jeho příběh. Bůh je onou konečnou autoritou. Proto kázat Písmo jen jako akademické cvičení o sborníku zákonů je nanejvýš mylné. Naším úkolem je vyprávět knihu, s jejímž hlavním autorem a zároveň hlavní postavou toho děje jsme zrovna strávili hodně času, mluvili s ním a měli možnost klást otázky. Bez přítomnosti Ducha svatého se to samozřejmě nedá. Příprava kázání proto nikdy není jen dobře odvedenou prací. Je to výplod vztahu. Jinak se dostáváme do slepé uličky přesně stejným způsobem, jak to bylo u nejvýznamnější skupiny teologů v době, kdy Pán Ježíš chodil po Zemi, farizeů. On těm mužům pídícím se po autoritě Písma ukazoval na jejich slepou uličku, ve které se nacházejí, pokud nevidí Hospodina jako vyvrcholení Božího jednání tady a teď. K čemu jim je Písmo, když je nevede k poznání toho, kdo je viditelným vyjádřením Boha tělesně a jedná přímo v jejich středu? „Zkoumáte Písmo, protože se domníváte, že v nich máte věčný život, a právě ona svědčí o mně. Ale nechcete přijít ke mně, abyste měli život.“ (J 5,39–40 ČSP)

Povaha Písma je jedním z hlavních důvodů pro potřebu výkladu Písma skrze kázání.

Jeden z nejznámějších letničních biblistů naší doby Gordon Fee

to vysvětluje takto:

Dosti významný důvod, proč je třeba Písmo vykládat, spočívá v jeho samotné povaze. Z historického hlediska církve chápe povahu Písma v podstatě podobně, jako chápe Kristovu osobu – Bible je zároveň lidská i božská. Jak to jednou formuloval profesor George Ladd: „Bible je Boží slovo, které nám bylo dáno ve slovech (lidí) v dějinách.“ A právě tato dvojí povaha Bible od nás vyžaduje úkol výkladu.

Protože je Bible Boží slovo, má věčný význam; hovoří k celému lidstvu, v každé době a v každé kultuře. Protože to je Boží slovo, musíme ho poslouchat - a řídit se jím. Ale protože se Bůh rozhodl sdělovat své slovo skrze lidská slova v dějinách, má každá kniha v Bibli historickou specifičnost, každý dokument je podmíněn jazykem, dobou a kulturou, ve které byl původně napsán (a v některých případech také historií svého ústního podání, než byl sepsán). Po výkladu Bible volá „napětí“, které existuje mezi jejím věčným významem a její historickou specifičností.“⁴

Idea dát Bibli do rukou všem lidem v jejich rodné řeči je nádherným a důležitým plodem reformace, ale nesmí to znamenat představa, že kázání a vyučování se tím stává jaksi nadbytečné. Samostatné čtení Písma nemůže být ničím nahrazeno, ale musí se opírat o pravidelné přijímání kázaného slova, které má za úkol Boží slovo vysvětlovat v celé šíři jeho souvislostí a kontextu a také v aktuálním nasměrování Ducha. Jde vždy o to, abychom v Písmu uviděli toho, koho máme vidět, jeho jednání, a ne mnohé, sice zajímavé, skutečnosti, které nás ale spíše odvádějí od jádra věci. Proto je potřeba být pravidelně pod působením kázání a vyučování těch, kteří to mají od Boha dané jako úkol a mají k tomu mít i čas, aby se poznáním Boha a jeho slova zabývali jako svým hlavním posláním. Management sboru, finanční zajištění různých projektů a programů a různé jiné důležité věci jsou až na dalším místě, a ani nemusí být tím, čím se pastor zabývá. To mohou dělat jiní, vhodně k tomu obdarovaní lidé ve sboru. Ale když pastor nebude kázat Boží slovo, nebude tím, kdo je především oním „expertem na biblické zjevení“ nebo jak to nazval Lukáš v úvodu svého evangelia, služebníkem slova – pak kdo jím bude?

Bohuslav Wojnar je pastorem sboru Apoštolské církve Křesťanské centrum v Českém Těšíně a zároveň člen rady Apoštolské církve.

Poznámky:

1. William J. Larkin. (2008) Greek is Great Gain: A Method for Exegesis and Exposition. Wipf & Stock
2. Heiser, M. S. (2014). I Dare You Not to Bore Me with the Bible. (J. D. Barry & R. Van Noord, Eds.). Bellingham, WA: Lexham Press.
3. http://ntwrightpage.com/Wright_Bible_Authoritative.htm
4. Gordon D. Fee, D. S. (n.d.). Jak číst Bibli s porozuměním.

JAK SE VYVAROVAT PLYTKOSTI V KÁZÁNÍ

Doug Green

V následujícím článku naleznete čtyři doporučení, jak dodat svým kázáním hloubku.

„Pastore, mám tě rád ... ale potřeboval bych nějaké hlubší kázání.“

Ajajaj.

Proč bys chtěl plavat v té hlubší části bazénu, když netrávíš dostatek času ani v té mělké? Co přesně máš na mysli slovem hlubší? Připravuji kázání každý týden. Co v nich není pro tebe dost hluboké?

Kdo z nás chce narazit na kazatele, který má plytká poselství? Ani já, ani ty.

Těžko říct, co lidé myslí tím, když tvrdí, že naše kázání nejsou dostatečně hluboká. I přesto, že taková kritika bolí, může nám pomoci ponaučit se a zlepšit způsob naší komunikace.

Každý posluchač (včetně každého z nás) má určité intelektuální a emocionální potřeby. Když poselství tyto potřeby naplní, lidé mají pocit, že je hluboké. Když ne, prožívají frustraci. My víme, že se lidé v našem sboru v konečném důsledku potřebují setkat s trojjediným Bohem a odhodlat se naplňovat požadavky Božího slova. Když jim však předložíme něco „hlubokého“, zásadně jim to pomůže získat pocit naplnění. Zamyslete se nad těmito návrhy.

Předložte posluchačům nové informace.

Řekněme si to narovinu: lidé se chtějí dovědět něco nového. Do svých poznámek si chtějí zapsat něco smysluplného. Může se jednat o pár biblických dat, jako například současný ekvivalent

deseti tisíc hřiven zlata v Matoušově evangeliu 18,21-34. Může to být srovnání mapy starověkého světa s moderním světem, jež například odhalí, že sedm sborů z druhé a třetí kapitoly knihy Zjevení leží na území současného Turecka. Může to být informace o tom, v jakém slovesném čase se nachází klíčové slovo kázání. Například v listu Římanům 8,28-30 máme výraz „oslavil“; ačkoliv se zdá, že se jedná o budoucí děj, sloveso je v aoristu (minulém čase).

Všechny podobné informace o biblických zvycích, archeologických nálezech, starověkých jednotkách váhy a míry a dokonce i o palestinské módě vám mohou pomoci upoutat pozornost na biblický text a napomocť posluchačům slyšet Boží slovo v jeho současném kontextu. Jako dodatečný bonus mohou tyto detaily pomoci lidem slyšet něco zcela nového. Jedná se o úžasnou techniku, která dodává hloubku vašemu kázání.

Dejte posluchačům pocit, že něčeho dosáhli.

V důsledku pádu žijeme ve světě, který postrádá pocit kompletnosti. Krajina se neustále mění. Lidé za celý svůj život nezískají kompletní znalost téměř ničeho. Neustálá snaha jednat navzdory neúplným informacím člověka přinejmenším unavuje a někdy i hluboce znepokojuje. Z toho vyplývá, že jednou z nejsilnějších lidských tužeb je dokázat se vypořádat se s širavým pocitem nejistoty.

V tom přesně spočívá hodnota Božího slova. V něm vždy najdeme pocit celistvosti - dokonce i navzdory našemu neúplnému světu. Když tuto celistvost zdůrazníte, pomůžete svým posluchačům stát se součástí významnějšího příběhu. Když jim představíte příběh konečného vykoupení, stane se z vašeho kázání událost, která lidem pomůže dosáhnout každý týden nějaké mety.

List Efezským 6,10-18 například hovoří o neviditelném duchovním boji. Mohli byste uvést příběh mladé matky, jež se každý den zabývá všedními věcmi, a když už dojde na nedělní ráno, rodičovská krize ji připraví o jednu z mála vzácných příležitostí znovu se pohroužit do světa dospělých. Pokud dokážete zdůraznit, že i tato událost je součástí větší bitvy (té, v níž Kristus nakonec zvítězí), zasadíte ji do širšího kontextu tohoto velkého boje. Evangelium tak může pomoci zcelit fragmentovaný svět této mladé maminky a dát mu celkový význam.

Dejte posluchačům příležitost udělat rozhodnutí.

Nedělejte všechno za posluchače. Dejte jim prostor projevit snahu. Vrchol poutavého kázání spočívá v tom, že podněcuje naše myšlení, ale zároveň takové kázání dokáže přitáhnout celkovou pozornost posluchače a dát mu prostor, aby v jeho průběhu udělal určitá rozhodnutí. To, že posluchači aktivně na kázání participují, je zároveň vnitřně naplňuje. Nejsou pasažéry, kteří na zadním sedadle sní s otevřenými očima; oni pomáhají auto řídit.

Většina účastníků shromáždění neumí vysvětlit, proč na ně konkrétní kázání zapůsobilo. Jsou si pouze vědomi toho, že je v nějakém momentu něčím zaujalo. Smysluplně a osobním způsobem participovalo na tom, co bylo řečeno. Měli pocit, že kázání patřilo právě jim.

Efektivní řečník ví, že posluchači potřebují neustále intelektuální podněty - materiál, který udržuje jejich zvědavost a zapojuje jejich mysl. Dává prostor posluchačům dělat velká rozhodnutí tím, že je v průběhu kázání nechává projít sérií malých rozhodnutí. Jako vykladatelé textu vedete v konečném důsledku své posluchače tam, kde prostřednictvím vlivu Ducha svatého zápasí s pravdou, kterou text hlásá. Jedná se o významný komunikační nástroj.

Dodejte posluchačům smělou důvěru a autoritu.

Obsah kázání je důležitý. Nic ovšem nepřekoná smělý, sebevědomý a autoritativní přednes. Tvé zapálení a tvé srdce komunikují něco, co slova říci nedokážou. A naopak, absence autority zničí i ty nejlepší teologické mistrovské kusy. Patos a étos musí jít ruku v ruce s logem.

Erudice je něco, co získáš ve studovně. Rukopis je něco, co dáš na papír. Na těchto dvou věcech budeš pracovat většinu týdne. V konečném důsledku však záleží na tom, co předáš z kazatelny - to je završení tvého studijního úsilí. Nesmí ovšem vycházet z papíru, nýbrž ze srdce; základem je tvé přesvědčení a tvá horlivost pro stěžejní význam Božího slova.

Pokud si máte vybrat mezi erudicí a ohněm, vyberte si obojí! Zapálený odborník bude vždy tou nejlepší volbou.

Nedostatečná hloubka kázání může být někdy synonymem pro duchem nepřítomného kazatele. Pokud hovoříš bez autority, jedná se o slovní prohlášení, ne kázání. Kázání je proklamací Božího slova - živého slova, které nevychází pouze z historie, ale je mocné a živé i v dnešní církvi.

Zde narážíme na jeden problém: čím vzdělanější člověk je, s tím menší ochotou proklamuje pevně stanovené hodnoty. Vzdělaní lidé málokdy zřetelně obhajují absolutní hodnoty. V důsledku toho se mnozí kazatelé zdráhají hovořit s autoritou. Obávají se totiž, že by mohli urazit intelekt svých posluchačů.

A tak zatímco můžete pochybovat o svých myšlenkách nebo o mých konceptech, jako kazatelé musíte s důvěrou vložit všechna vejce do jednoho košíku svatého Božího slova. Poslucha-

či musí vědět, že na biblickém textu záleží. Potřebují vidět smělou důvěru a pevnou autoritu. Potřebují slyšet pravdu s velkým P, ne s malým p. Potřebují vědět, že Boží slova nejsou vaše slova a že neředíte Boží slovo svými vlastními koncepty. Posluchači opravdu potřebují vnímat prorocký zápal - okamžiky, kdy z kazatelny uslyší: Tak praví Pán.

Vaše společenství potřebuje za kazatelnou vnímat smělou důvěru a pevnou autoritu, která je zakotvena v pokorném srdci a zlomeném duchu. Navíc, pokud skutečně kážeme biblické poselství, tak myšlenky v něm obsažené stejně nejsou naše. Je to Boží slovo. A Bohu patří chvála za to, co říká, ne nám.

Když lidé pronesou tato slova, jen se usmějte a veškeré zásluhy přiznejte Bohu.

On si zaslouží veškerou pozornost.

Doug Green je zakladatel a pastor sboru North Hills Church v Brea v Kalifornii.

VAŠE DCERY BUDOU PROROKOVAT: novozákonní argumenty pro duchovní službu žen

Kari Brodin

Ve třech klíčovách a zásadních okamžicích jasně vidíme společný podíl mužů a žen na naplňování poslání Božího lidu.

Pro duchovní službu žen již předložili detailní novozákonní argumenty mnozí významní odborníci.¹ Já se budu snažit některé z nich zdůraznit prostřednictvím trojího a v podstatě trojičního rámce stvoření, Krista a charismat (darů Ducha svatého). V těchto třech klíčovách a zásadních okamžicích jasně spatřujeme společný podíl mužů a žen při naplňování poslání Božího lidu.

Stvoření

Nový zákon je hluboce zakořeněn ve Starém zákoně, je tedy příhodné začít stvořením. Bůh otec prostřednictvím Syna a spolu s Duchem svatým dal vzniknout vesmíru a podle svého obrazu vytvořil lidské bytosti, muže a ženu. Ti byli korunou tohoto stvoření. Oběma dohromady světil vládu: zodpovědnost vystupovat jako jeho správci, spravedlivě vládnout a pečovat o zemi a její stvoření (Genesis 1,26.27).

Stvoření ani náznakem nenaznačuje ontologickou nebo funkční hierarchii či podřízenost mezi mužem a ženou. V Edeně vidíme Boží záměr usilující o harmonický vzájemný vztah mezi mužem, který je sám o sobě neúplný, a ženou, která jej dokonale doplňuje a má se podílet na jeho úkolu jako Bohem daná pomocnice.

Až po pádu lze spatřit narušení této Boží harmonie a neblahé následky, které to pro tento první pozemský pár mělo. Dříve sdílenou vládu hřích poznamenal nadvládou (Genesis 3,16). V další části tohoto starozákonního příběhu můžeme vidět důkazy o tom, že tento vztah byl hříchem porušen. Při rozhovoru s farizeji to například Ježíš vyjádřil slovy: „Pro tvrdost vašeho srdce vám Mojžíš dovolil propustit manželku. Od počátku to však nebylo.“ (Matouš 19,8)

Kristus

„On přichází se svým požehnáním do všech míst, jichž se dotklo prokletí.“ Tato krásná koleda Isaaca Wattse hovoří o tom, jakou radost si připomínáme o Vánocích: Kristus „odvrací prokletí“ hříchu všude a v každém okamžiku. Pokud Božím záměrem skutečně bylo vzájemné partnerství muže a ženy, kteří společně odrážejí jeho obraz, pak lze očekávat, že se tato skutečnost odrazí v životě a učení Pána Ježíše a zároveň i všech lidí, kteří byli ovlivněni jeho příchodem. A skutečně tomu tak je.

Evangelia přinášejí svědectví o étosu nového stvoření souvisejícího s Božím královstvím, které se mezi námi zjevilo

prostřednictvím Ježíšova prvního příchodu. Lukášovy příběhy o Ježíšově narození jsou jedním z prvních důležitých signálů o významu žen: Alžběta, Marie a Anna zaujímají svá místa po boku Zachariáše, Josefa a Simeona jakožto ženské prorocké hlasy, které inspirované Duchem ohlašují příchod království, jež neoponechají nic na svém místě a postaví na hlavu světské hodnoty a hierarchie (Lukáš 1; 2).

Ježíšův křest (Matouš 3) a první kázání v Nazaretu (Lukáš 4) vypovídají o pomazání božího Mesiáše a o programu jeho služby naplněné Duchem svatým, která je dobrou zprávou pro všechny utiskované, kteří se ke Kristu obracejí. Pročítáme-li si další události jeho života, vidíme, že se k Ježíši obracejí i mnohé ženy.

Ten se k ženám chová nejenom pozoruhodně povzbuzujícím způsobem, ale rovněž je povolává k tomu, aby se podílely na jeho poslání. Ženy, které vidíme v různých příbězích o uzdravení (například žena trpící krvotokem, syrofénická matka) a při jiných setkáních s Ježíšem (vdova přinášející oběť do chrámu, žena, která jej pomazala k pohřbu) nám slouží jako vzory víry a učednictví.

V Janově evangeliu vidíme příběh dvou žen, jimž se dostalo cti zúčastnit se pravděpodobně nejhlubších Ježíšových teologických rozhovorů. Žena u studny v Samaří (Jan 4) dokáže držet krok se zajímavou teologickou argumentací Ježíše minimálně tak dobře, jako se to dařilo Nikodémovi v předchozí kapitole Janova evangelia. Dokonce dokáže pokračovat ve svém hloubavém dotazování až do bodu, kdy už nejde jen o její vlastní učednictví, ale také o evangelizační aktivitu. Její svědectví pomáhá celé vesnici nalézt víru. O něco později reaguje Marta na Ježíšova zásadní slova vyznáním, v němž uznává, že je Mesiášem a Božím Synem (Jan 11,27), což je paralelou Petrova slavného výroku zaznamenaného ostatními třemi evangelisty.

Marii, sestru Marty, Ježíš chválí, že si zvolila to, „co je lepší“, tedy že se posadila k jeho nohám. To měli ve zvyku dělat učedníci. Bylo to však v protikladu se společenskými normami, které se týkaly žen (Lukáš 10,38-42). Podobně jako dvanáct apoštolů doprovázelo Ježíše během jeho pozemské služby i mnoho žen (Lukáš 8,1-3). Ty, které disponovaly finančními prostředky, mu poskytovaly podporu stejně tak, jako to dělalo dvanáct apoštolů (Lukáš 18,28.29).² Nebylo by tedy divu, kdyby takové ženy patřily mezi dvaasedmdesát těch, které Ježíš po dvou posílal, aby hlásali Boží království (Lukáš 10,1-16).

Proč si tedy Ježíš nevybral mezi svých Dvanáct žádnou ženu? O tom můžeme pouze spekulovat. Mohlo to však být z praktických důvodů anebo kvůli tomu, že dvanáct apoštolů mělo představovat dvanáct Jákobových synů (Matouš 19,28).

Některé ženy - učednice, které Ježíše následovaly z Galileje - byly u jeho ukřižování: Marie z Magdaly, Marie Kleofášova, Salome, Marie, matka Jakuba a Josefa, Jana, Marie, matka Ježíšova a matka Zebedeových synů.³ Je rovněž pozoruhodné, a nelze si toho nevšimnout v rámci židovského kontextu prvního století, kdy svědectví žen nebylo u soudu přípustné, že Bůh svěřil prvotní svědectví a ohlášení Ježíšova zmrtyvýchvstání právě ženám. Příkaz anděla u prázdného hrobu a i samotného Ježíše, aby „šly a zvěstovaly“ (Matouš 28,7.10) v podstatě činí z Magdalské Marie a „jiné Marie“ apoštolky (*tedy ty poslané*) k apoštolům.

Je třeba dát si pozor, abychom historický a kulturní kontext prvního století nepovažovali za apriori nepřátelský vůči ženám. Nesmíme však rovněž přehlédnout velmi povzbuzující poselství Ježíše k ženám, které jim propůjčuje i určitou autoritu.⁴ Díky Kristově vtělení se nám naplno zjevil sám Bůh. Mezi Ježíšovými učedníky byly ženy. Ježíš ženy pověřil, aby nesly zprávu o jeho zmrtyvýchvstání. To jasně vypovídá o tom, že mají rovný přístup k povolání a službě v rámci ekonomie Boží spásy.

Charismata

Události dne Letnic a jejich důsledky poskytují vrcholné svědectví o tom, že Bůh chce, aby ženy a muži společně sloužili v rámci nové smlouvy. Duch svatý byl seslán na muže i ženy (Skutky 1,14), kteří uposlechli Ježíšův příkaz a čekali v Jeruzalémě, až se naplní jeho slib. Mluvili jazyky, kterým se předtím neučili a dosvědčovali Boží nádherné skutky před shromážděním posluchačů pocházejících z různých národů.

Petr ztotožnil tuto událost s naplněním Jóelova proroctví: „*A stane se v posledních dnech, praví Bůh, sešlu svého Ducha na všechny lidi, synové vaši a vaše dcery budou mluvit v prorockém vytržení, vaši mládenci budou mít vidění a vaši starci budou mít sny. I na své služebníky a na své služebnice v oněch dnech sešlu svého Ducha, a budou prorokovat*“ (Skutky 2, 17.18).

Čas naplnění Božích zaslíbení, eschatologická éra („poslední dny“) právě započala, a tato citace Jóelova proroctví je programem mise Božího prorockého lidu, jeho církve. Craig Keener říká: „*Jóelovo proroctví potvrdilo skrze Ducha proroctví vymýcení všech genderových překážek.*“⁵

Později se ve Skutcích (21, 9) dozvídáme o čtyřech dcerách Filipa, které prorokovaly, a když Pavel píše o několik let později Korintským, jeho nařízení dokazují, že ve shromážděních ženy skutečně prorokovaly společně s muži (1. Korintským 11,2-16). Jedná se o zásadní a autoritativní službu v církvi, což je zřejmé z dalšího Pavlova výroku v epištole Efezským, že proroci spolu s apoštolý jsou základem Božího domu (2,19.20) a že je Kristus dal, aby vyzbrojil svůj lid (4,11-13).

V 1. Korintským 14,26 všichni v těle Kristově - „*každý z vás*“ - mohou nejenom prorokovat, ale užívat všechna charismata (dary Ducha svatého). Obdarování, nikoliv pohlaví, kvalifikuje Božího služebníka k duchovní službě. F. F. Bruce říká: „*Duch ve*

své svrchované vstřícnosti udílí různé dary jednotlivým věřícím ... mužům stejně jako ženám bez rozdílu - samozřejmě ne všem ženám stejně, jako ne všem mužům stejně.“⁶

V Novém zákoně se setkáváme s množstvím žen, které sloužily v různých sborech.⁷ V Efezu Priscilla a Akvila, manželský tým, který se živil výrobou stanů, vyučovali Apolla a „*důkladněji mu vyložili Boží cestu*“ (Skutky 18,26). Jméno Priscilly je v pěti z celkem sedmi zmínek o tomto páru uvedeno jako první, což pro danou dobu nebylo vůbec běžné. Může to být náznak toho, že její role ve službě byla významnější než role jejího manžela. Ať už to je jakkoliv, zcela jistě byla známou vedoucí, která společně se svým manželem sloužila po boku apoštola Pavla v Korintu, organizovala bohoslužby ve svém domě v Efezu a v Římě a vyučovala Apolla.

Ve Filipech byla mezi Pavlovými prvními konvertity řada prominentních žen a jednu z vůdčích rolí tam pravděpodobně zastávala i Lydie (Skutky 16). Ve svém dopise do tohoto města se Pavel obrací na dvě ženy, Euodii a Syntyché, které podle jeho slov vedly zápas za evangelium spolu s ním (Filipským 4, 2-3). Používá přítom sloveso z oblasti atletiky, které asociuje obraz spolupracujících členů týmu. Spor mezi těmito ženami je někdy považován za malicherné hašteření. Měl však pravděpodobně podobu zásadní neshody v teologické či praktické oblasti a Pavel je vybízí, aby našly jednotu v Pánu (Filipským 4).

Pavel zmiňuje Foibé (Římanům 16,1-2) a mluví o ní jako o diakonce ve sboru v Kenchrejích, poblíž Korintu. Tento termín používá i v souvislosti s dalšími služebnicí (v případě Tychika v Efezským 6,21 a Koloským 4,7, Epafra v Koloským 1,7 a Timotea v 1Tm 4,6) a několikrát i tehdy, když hovoří sám o sobě.⁸ Foibé Pavel pověřil doručením svého dopisu Římanům. To mohlo zároveň znamenat, aby tuto jeho epištolu s autoritou vyložila. To, že ji označil výrazem „*prostatis*“, neboli *patronka* či *mecenáška* „*mnoha lidí*“, vypovídá o jejím zásadním vlivu a vůdčí roli bez ohledu na její pohlaví.⁹

Devět z pětadvaceti lidí, které Pavel jmenovitě zdraví v Římě, jsou ženy (Římanům 16). To, jak o nich mluví, potvrzuje, že se jednalo o jeho spolupracovnice „*v Pánu*“, což je termín, který používal i pro muže. Nejvýznamnější z těchto spolupracovnic je Junia. Tu Pavel zdraví společně s Andronikem (pravděpodobně jejím manželem) jako „*apoštolý, kteří se těší zvláštní vážnosti.*“

K tomuto textu přistupují někteří s přesvědčením, že Pavel považoval za apoštolý pouze muže. Snaží se vyloučit tuto pasáž buď tak, že jde o mužské jméno Junias, o němž však nemáme žádný jiný doklad, anebo že jde o zkrácenou formu známého řeckého jména Junianos. O takové formě nám však také historie nezanechala žádný další doklad.

Jiní soustředí svou pozornost na význam fráze „*těšící se vážnosti mezi apoštolý*“ a trvají na tom, že to neznamená, že by Andronikus a Junia k této skupině apoštolů patřili. Tvrdí, že to pouze znamená, že apoštolové tento pár znali.

Složitost původního jazyka umožňuje, aby obě tyto va-

rianty byly pravdivé. Nejpřirozenějším a nejpřímochařejším způsobem, jak pochopit tento text, však je, že Pavel popisuje muže a ženu, Andronika a Junii a mluví o nich jako o apoštolech. Tato pasáž byla takto obecně chápána od dob církevních otců až do třináctého století (jedinou výjimkou byl biskup Epifanius ze čtvrtého století, jehož důvěryhodnost ovšem snižuje skutečnost, že považoval i Priscillu za muže). Teprve pak se začaly objevovat výše zmíněné hypotézy ohledně mužských jmen.¹⁰

Ačkoliv kontext Galatským 3,28 nehovoří výhradně o duchovní službě, má Pavlův rozhodný výrok o jednotě v této věci svou váhu: „Není už rozdíl mezi židem a pohanem, otrokem a svobodným, mužem a ženou.“

Není náhodou, že zde Pavel hovoří o třech zásadních rozděleních, které v jeho době existovaly. Jako apoštol pohanů překonával bariéru hlavně mezi první skupinou (židé a pohané). Jeho pozornost se ovšem upínala i k těm dalším a ke všem třem přistupoval optikou nového stvoření v Kristu. A nešlo mu jen o oblast spasení. Vezměme v potaz Pavlovu rozhodnost ve věci jídla v syrské Antiochii (Galatským 2) a jeho napomenutí Filemona kvůli Onesimovi. Podobně i jeho potvrzení důležitosti žen a jeho spolupráce s nimi na díle evangelia vyvěrají z Pavlova přesvědčení, že tato hluboká jednota v Kristu udává nový směr pro život a službu v nadcházejícím věku Ducha.¹¹

Závěr

V úžasném vyprávění biblického Božího příběhu můžeme zachytit tři významné a velmi zřejmé okamžiky: Otcovo stvoření, Synovu službu vykoupení a vylití Ducha. Právě v těchto chvílích bychom měli očekávat nejjasnější zjevení Božího plánu pro lidstvo. Právě v těchto okamžicích můžeme nejlépe vidět vzájemné a rovné partnerství žen a mužů na díle, ke kterému je všechny Bůh povolal.

Jsem hluboce vděčná za to, že tolik mých kolegů, pastorů, učitelů a jiných mentorů potvrzuje biblickou platnost mého povolání coby ženy, která vyučuje Bibli. Modlím se za své sestry, které jsou v jiné situaci a nemohou plně využít své obdarování a svůj potenciál pro službu.

KARI BRODIN vyučuje na Northwest University v Kirklandu ve státě Washington.

POZNÁMKY:

1. Viz například skvělou biblickou studii dvou známých odbornic na Bibli z našeho hnutí: GILL, D. M., CAVANESS, B. *God's Women — Then and Now* (Springfield: Grace & Truth, 2004).

2. Anglické překlady mohou občas zakrýt přímé paralely mezi dvanácti apoštoly a ženami v této pasáži. Viz BAUCKHAM, R. *Gospel Women: Studies of the Named Women in the Gospels* (Grand Rapids: Eerdmans, 2002), str. 110 – 113.

3. BAUCKHAM, *Gospel Women*, str. 21. Tvrdí, že pisatelé evangelií obvykle zachovávali jména Ježíšových učedníků, kteří byli známí

v raných křesťanských komunitách a uvádí, že jejich počty (devět žen a zhruba dvacet čtyři mužů) mohou přibližně naznačovat poměr mužských a ženských vedoucích v té době.

4. SCHOLER, D. M. „Women,” in *Dictionary of Jesus and the Gospels*, Joel B. Green, et al., eds. (Downers Grove: InterVarsity, 1992), str. 880 – 887.

5. KEENER, C. S. *Acts: An Exegetical Commentary, Volume 1* (Grand Rapids: Baker Academic, 2012), str. 882. Viz rovněž kapitolu v jeho úvodu nazvanou „Luke's Perspective on Women and Gender” (str. 597 – 638), v níž dochází k tomuto závěru: „Lukáš očekával, že ženy ... budou hlásat slovo Páně a považuje tuto skutečnost za normativní.“

6. BRUCE, F. F. „Women in the Church: A Biblical Survey,” in *Christian Brethren Review* 33 (1982): str. 11 – 12. Viz rovněž FEE, G. D. „The Priority of Spirit Gifting for Church Ministry,” in *Discovering Biblical Equality: Complementarity Without Hierarchy*, Ronald W. Pierce, et al., eds. (Downers Grove: InterVarsity, 2004), str. 241 – 254.

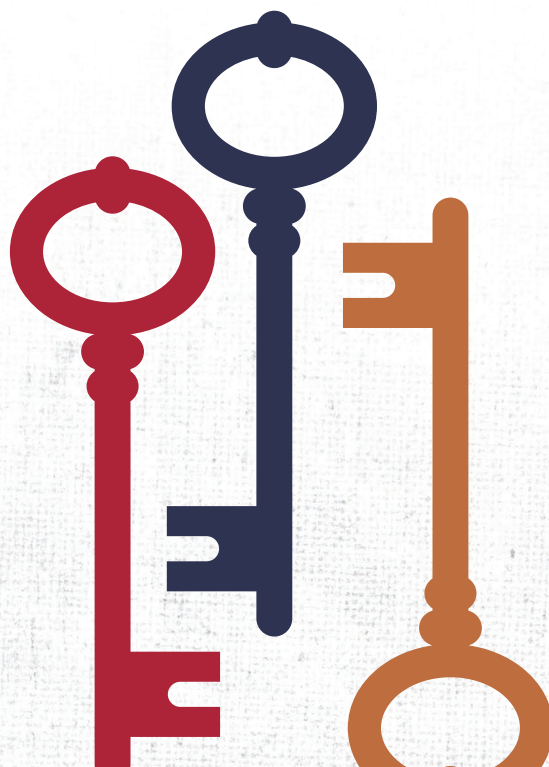
7. Novozákonní odborník Kenneth Bailey na základě svého hloubkového studia a svých zkušeností s kulturami Blízkého východu tvrdí, že expanzi *vůdčích aktivit žen* dokazuje fakt, že jsou zahrnuty ve Skutcích 8,3 jako cíl pronásledování. Zatímco *ženy přítomné* Ježíšovu ukřižování nečelily na rozdíl od učedníků nebezpečí, později vládnoucí autority vnímaly ženy jako vůdce. Viz „Women in the New Testament: A Middle Eastern Cultural View,” in *Theology Matters* 6 (January – February 2000): str. 1 – 10.

8. 1. Timoteovi 3 překládá plurál diakonias jako „diakoni“ a příbuzné paralelní popisy ve verších 8 a 9 (diakoni) a verši 11 (ženy) pravděpodobně naznačuje, že verš 11 popisuje ženy diakonky v Efezu.

9. COHICK, L. „Benefactors and the Institution of Patronage,” in *Women in the World of the Earliest Christians* (Grand Rapids: Baker Academic, 2009), str. 285 – 320.

10. EPP, E. J. *Junia: The First Woman Apostle* (Minneapolis: Fortress, 2005).

11. SCHOLER, D. M. „Galatians 3:28 and the Ministry of Women in the Church,” *Theology, News and Notes* (June 1998), str. 19 – 22.

KOMPLETNÍ LETNIČNÍ SÉRIE

7. část

**Letniční praxe: Křest v Duchu svatém
je permanentní zkušenost**

V závěrečné části této série se zaměříme na otázku, zda je křest v Duchu svatém s doprovodnými znameními a divy permanentní zkušeností i v post-apoštolské době. Nebo se snad jednalo o oddělenou, významnou zkušenost určenou pouze pro první století?

MARK WOOTTON

Argumenty ve prospěch myšlenky, že křest v Duchu svatém byl zkušeností pouze pro období prvního století

Je mnoho dobrých křesťanů, kteří věří, že vést Duchem naplněný život tak, jak to zaznamenává Bible, bylo možné pouze v prvním století. Toto uvažování není vlastní jen věřícím z nějaké jedné konkrétní denominace. Často jsou nazýváni *cessationisté* (z angl. cessation – skončení), protože věří, že působení znamení a divů doprovázející věřící prvního století ustalo krátce poté, co všichni apoštolové zemřeli.

Tito *cessationisté* vidí ve znameních a divech prvního století, jako je například mluvení v jazycích, konkrétní záměr. Účelem takových znamení bylo potvrdit poselství a službu apoštolů do okamžiku, než bude moci sloužit jako toto potvrzení celá zkompletovaná Bible. A proto když Petr, Jakub, Pavel a další zvěstovali příběh o Kristu jakožto vykupiteli světa, doprovodné zázraky měly dokázat, že tito kazatelé nebyli pouze obyčejnými lidmi s obyčejným poselstvím. Když lidé viděli znamení, naslouchali jim.

Jak ale již bylo uvedeno, *cessationisté* věří, že Bůh stanovil čas, kdy tyto doprovodné fenomény měly ustát. Svě stanovisko zakládají na třinácté kapitole prvního listu Korintským:

„Láska nikdy nezanikne. Proroctví -- ta pomine; jazyky -- ty utichnou; poznání -- to pomine. Neboť jen částečně poznáváme a částečně prorokujeme. Když však přijde to, co je dokonalé, pomine to, co je částečné.“ (1K 13,8-10 - KMS)

Není pochyb o tom, že Písmo zcela jasně uvádí, že jazyky ustanou. Harmonogram tohoto ukončení podle všeho závisí na tom, kdy přijde „*to, co je dokonalé*“ (verš 10). Podle *cessationistů* tato fráze odkazuje na dokončení kánonu všech šestašedesáti knih Bible. A proto považují Bibli za „*to, co je dokonalé*“. Kompletní Bible je schopná bránit a potvrzovat sama sebe. V prvním století byla schopnost Písma bránit a vysvětlovat sebe sama limitovaná, neboť biblický kánon ještě nebyl kompletní. Proto zázračná znamení a divy potvrzovaly kázání slova apoštolů.

Když Pavel tuto pasáž 1. Korintským psal, bylo to pravděpodobně uprostřed padesátých let prvního století našeho letopočtu. A kniha Zjevení byla sepsána až v polovině devadesátých let. Duchu svatému trvalo většinu prvního století, než završil proces inspirace dvaceti sedmi knih Nového zákona. Poté dle názoru *cessationistů* „*to, co je dokonalé*“, přijde a potřeba zázračných znamení, která slouží jako potvrzení, ustane.

Pokud tomu dobře rozumím, *cessationisté* souhlasí s tím, že v prvním století byl křest v Duchu svatém s doprovodnými znameními a divy autentický a Bohem ustanovený. Věřící tomu, že mluvení v jazycích bylo legitimním zmocněním Ducha svatého, jež umožňovalo věřícím mluvit cizími jazyky, které se nikdy předtím neučili. Věřící tomu, že poselství v jazycích budovalo mluvčího a jednalo se o poselství, které oslavovalo Boha. Možná to nepopisují tolika slovy, nicméně neargumentují proti legitimitě křtu v Duchu v období prvního století.

V mém letničním společenství tvrdíme, že křest v Duchu svatém doprovázený mluvením v jazycích je naším „*charakteristickým učením*“. Vzhledem k tomu, že *cessationisté* věří v platnost tohoto křtu omezenou pouze na období prvního století, měli bychom asi namítnout, že naším charakteristickým učením je ve skutečnosti „*permanentnost*“ tohoto daru. *Cessationisté* věří v mluvení v jazycích, avšak omezené pouze na první století. Letniční věří, že mluvení v jazycích je dar určený i pro současnost.

V souvislosti s názorem *cessationistů*, který definuje „*to, co je dokonalé*“ jako Bibli, se vyskytuje jeden problém, a sice skutečnost, že knihy Nového zákona byly oficiálně kanonizovány až na konci čtvrtého století. Ano, kniha Zjevení byla sepsána posledním žijícím apoštolem Janem v posledním desetiletí prvního století. Avšak to, která kniha a která epištola má být považována za inspirovanou, a tudíž za součást Písma, bylo předmětem debat

církevních vůdců během následujících tří století. Následkem toho zde máme období tři sta let, kdy církev neměla žádné potvrzující znamení a ani obecně uznávanou Bibli, na jejímž základě by bylo možno posuzovat kázání a učení, kterým lidé naslouchali. Jak byla potvrzována poselství kazatelů během tohoto období, kdy údajně nebyly k dispozici ani znamení a divy, ani oficiálně přijatý kánon novozákonního Písma?

Dalším problémem souvisejícím s interpretací fráze „*to, co je dokonalé*“ jako synonymem pro Bibli jsou další věci zmíněné ve třinácté kapitole 1. Korintským, které mají rovněž ustát. Podle dvanáctého verše až *to, co je dokonalé*, přijde, spatříme tvář v tvář a ne zastřeně jako v zrcadle. Také poznáme plně, nejen pouze částečně. Poznáme tak, jak Bůh zná nás. Jen s obtížemi lze argumentovat, že by kdokoliv znal Boží slovo plně. A je stejně nerealistické říct, že by kdokoliv znal Boží slovo tak dobře, jak zná Boží slovo lidstvo. Jen těžce nacházíme adekvátní důkaz toho, že by okolnosti popsané na tomto místě již nastaly.

Je tedy možné, že fráze „*to, co je dokonalé*“ odkazuje na něco jiného? Je možné, že poukazuje na někoho jiného? Možná, že toto slovní spojení mluví ve skutečnosti o Kristově návratu. Dávalo by smysl, že až se Ježíš vrátí, poznáme tak, jak jsme sami poznáni. Je snadnější říci, že spatříme tvář v tvář namísto zastřeného obrazu zrcadla. Tehdy již opravdu nebudeme potřebovat jazyky jako znamení pro nevěřící nebo věřící. Věřící již nebudou potřebovat jazyky jakožto přímluvu Ducha, neboť budou stát přímo před svým Spasitelem a Pánem. Je tedy možné, že znamení a divy včetně mluvení v jazycích mají pokračovat, dokud se Ježíš Kristus nevrátí, aby nás uvedl do našeho plného dědictví? Ať tak či onak, je těžké argumentovat pouze na základě tohoto textu ze třinácté kapitoly 1. Korintským. Pomoc však najdeme v dalších pasážích.

Argumenty ve prospěch myšlenky, že křest v Duchu svatém je permanentní zkušeností dosažitelnou i pro současné generace

Některé pasáže naznačují, že Bůh zamýšlel, aby fenomén křtu v Duchu svatém i se svými doprovodnými znameními přesahoval hranice prvního století. Petr i Pavel tento názor podporují.

Nejdříve si znovu projdeme Petrovo kázání o Letnicích. Sto dvacet lidí shromážděných v horní místnosti vyšlo do ulic Jeruzaléma a naplnilo je nadšeným poselstvím v jazycích. Ostatní občané je zprvu považovali za opilé. Pak ale někteří návštěvníci města rozpoznali, že tito lidé mluví v rodných jazycích těchto návštěvníků a pochopili, že svými poselstvími oslavují Boha. To ve skutečnosti jen zesílilo jejich údiv. Petr uviděl, že návštěvníci Jeruzaléma jsou zmateni a využil této příležitosti ke krátkému a jasnému vysvětlení:

„Muži judští a všichni, kdo bydlíte v Jeruzalémě, toto vám chci oznámit, poslouvejte mě pozorně. Tito lidé nejsou, jak se domníváte, opilí - vždyť je teprve devět hodin ráno.

Ale děje se, co bylo řečeno ústy proroka Jóele: „A stane se v posledních dnech, praví Bůh, sešlu svého Ducha na všechny lidi.“ (Skutky 2,14-17)

Nabízí se zřejmá otázka: „*Jak může být první století posledními dny a jednadvacáté století nikoliv?*“ Nikdo v prvním století nesnil o tom, že trpělivá Boží milost bude trvat dvě tisíciletí, přesto tomu tak je. Čas ještě nevypršel. Závěrečná kapitola dějin země teprve bude napsána. Stále se nacházíme v *posledních dnech* a Bůh stále touží vylévat svého Ducha na své děti.

A pokud jde o veškeré benefity spojené s křtem v Duchu svatém, o nichž jsme hovořili v páté části této série, copak tyto významné služby Ducha svatého nejsou dnes pro věřící užitečné? Copak věřící dnes nemohou těžit z toho, že jim Duch svatý připomíná Ježíšova slova a učí je novým informacím, jež potřebují znát? Copak věřící dnes nemohou těžit z toho, že jsou vedeni Duchem svatým? Pokud Bůh bude prodlévat s Ježíšovým příchodem a věřící zde budou i ve dvacátém druhém století, copak

í oni nebudou moci těžit z přítomnosti, moci a útěchy Ducha? Jsem zcela jistě přesvědčen o tom, že ano.

Rád bych se krátce vrátil k tématu třetí části naší série nazvané *závdavek nebe*. Principem závdavku je to, že má být zachován až do chvíle, než se naplní zaslíbení. Pokud je Duch svatý závdavkem našeho dědictví, jak by mohl být odejmut po skončení prvního století? Pokud Ježíš poslal Ducha svatého jako zálohu, poté si jej vzal zpět a přitom nám v průběhu dalších devatenácti století nesvěřil naše dědictví, jak by mohl být Duch závdavkem? Kdo si bere závdavek zpět? Bůh určitě ne.

V neposlední řadě pak Bůh zaslíbil Ducha svatého všem, které si Pán, náš Bůh, povolá. Petr dosvědčil tuto pravdu ve svém kázání zástupu, který se shromáždil v den Letnic:

„Když to slyšeli, byli zasaženi v srdci a řekli Petrovi i ostatním apoštolům: ‚Co máme dělat, bratři?‘ Petr jim odpověděl: ‚Obratťe se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého. Neboť to zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem daleko široko, které si povolá Pán, náš Bůh.‘“ (Skutky 2,37-39)

Zaslíbení Ducha svatého platí pro všechny, které si Pán povolává. Toto zaslíbení má zeměpisnou a časovou dimenzi. Ti, kdo jsou povoláni být Kristovými následovníky, mají toto zaslíbení Ducha svatého k dispozici kdekoliv a kdykoliv. Tato skutečnost jde ruku v ruce s principem závdavku dědictví.

Křest v Duchu svatém nebyl dán pouze pro období prvního století. Je k dispozici až do okamžiku, kdy se Ježíš vrátí. Je zaslíbený každému křesťanovi. Pokud jsi reagoval na Boží povolání ke spasení, pak je zde pro tebe Otcovo zaslíbení pomocníka. Je ti k dispozici dnes. Právě teď.

Letmý náhled do dějin církve od prvního století až po dnešek nám potvrdí, že znamení a divy včetně mluvení v jazycích neustaly. Mnohá probuzení v Americe ale i na jiných místech přinášejí zprávy o případech nadpřirozeného uzdravení, slov poznání, moudrosti, proroctví a mluvení v jazycích. Obzvláště pak na místech, kde některé části církve zakoušejí pronásledování, prokazují se výjimečnou oddaností Bohu anebo usilují o svatost, přichází Bůh s dalšími nadpřirozenými navštíveními. Je však třeba uznat, že se tyto Boží aktivity projevovaly tu s větší, tu s menší intenzitou, až došlo k výraznému vyhlazení Božího působení během posledního století.

Nevěřím tomu, že by naše zkušenost měla mít při formování biblického učení větší váhu než Písmo. Avšak když naše zkušenost Boží slovo potvrzuje, jedná se o mocné svědectví. V tomto případě je zkušenost oporou Písma, které tvrdí, že naplnění Duchem svatým je nebeským závdavkem pro věřící žijící v posledních dnech.

Závěr

Mrzí mě, že definice termínu „letniční“ se zúžila. Být letničním je víc než jen být tím, kdo mluví v jazycích. Doufám, že lidé, kteří nejsou z letničního prostředí, tuto pravdu chápou. A opravdu si přeji, aby této pravdě porozuměli i letniční. A ze všeho nejvíce, drahý příteli, doufám, že této pravdě porozumíš ty.

Doufám, že si uvědomuješ dopady událostí předznamenávajících Letnice. Tématem letničních musí být poslední žeň. Letniční musí ukazovat, jak slavné a úžasné je setkávání se s Boží přítomností takovým speciálním způsobem. Musí být dobrými správci toho nebeského zmocnění, které jim bylo svěřeno do doby, než se Kristus vrátí.

Doufám, že máš v tuto chvíli jasnější porozumění, jaký je rozdíl mezi letniční a neletniční pneumatologií (naukou o Duchu svatém). Věřím, že chápeš rozmanitost a význam důsledků křtu v Duchu svatém. Důvěřuji, že rozumíš tomu, proč naplnění Duchem svatým zpečetěné mluvením v jazycích je biblicky obhajitelné. A mám naději, že rovněž věříš tomu, že stále čekáme na „to,

co je dokonalé,“ a dokud to nepřijde, Duchem zmocněná znamení a divy budou pokračovat.

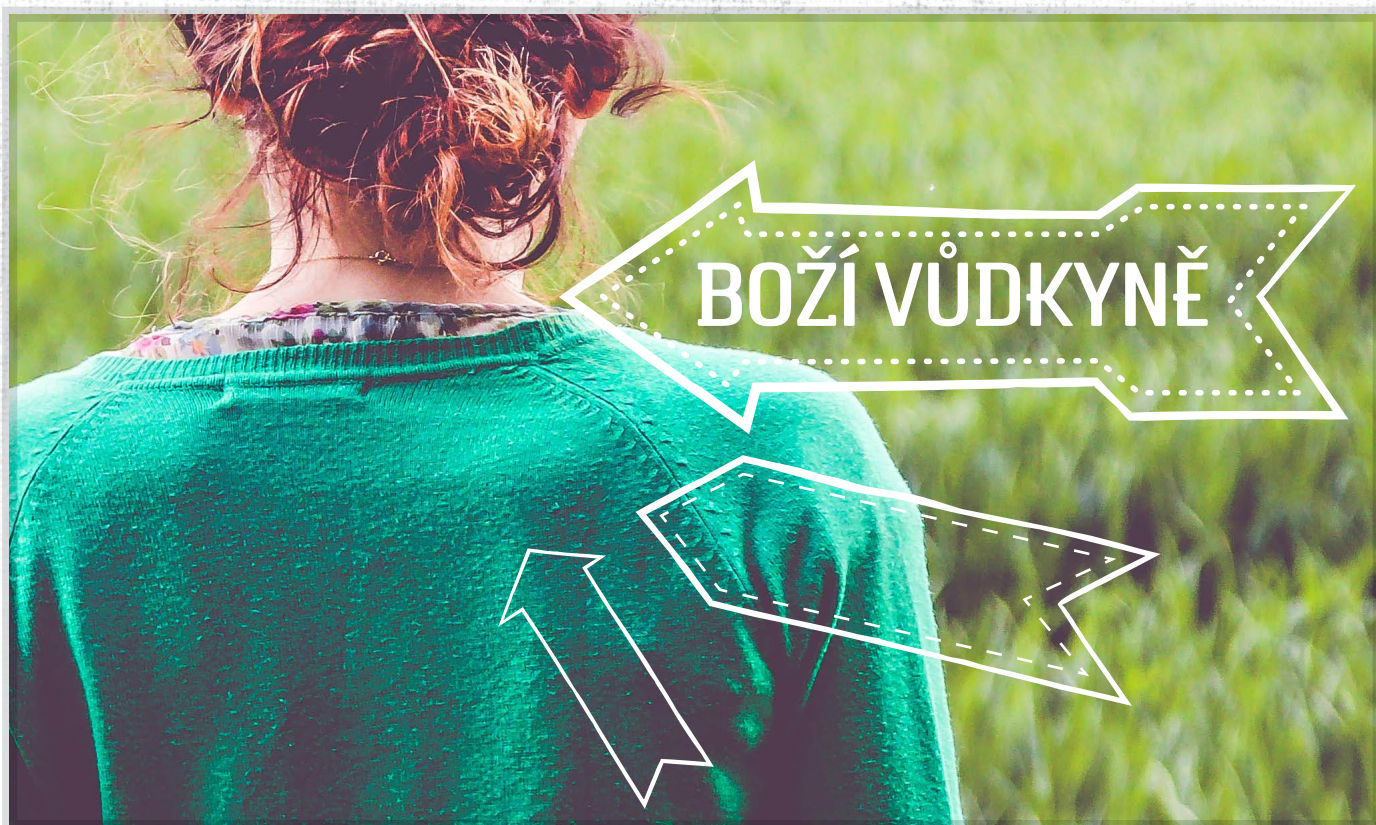
Pokud jsi v současné době letniční, povzbuzuji tě, abys využíval celou šíři a hloubku svého dědictví. Nedovol nikomu, aby tě zahnal do kouta a vnutil ti svou definici Letnic. Kromě toho nezapomeň projevit Otcovi trochu víc vděčnosti za to úžasné zaslíbení, které ti dal. Jsi vskutku požehnaný a Bůh tvým prostřednictvím touží požehnat svět.

Pokud v současné době nejsi letniční, chtěl bych ti poděkovat za to, že jsi dočetl až sem. Jsem si jist, že některé řádky naší série tě mohly naštvat. Chápu to. Chtěl bych tě však požádat, abys následoval příkladu berojských ze Skutků 17,10-11 a sám zkoumal Písma tak, abys uviděl, jestli věci jsou opravdu tak, jak o nich zde píšeme. Zkus přijít na to, zda v srdci a myslí souhlasíš s tím, že „to zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem daleko široko, které si povolá Pán, náš Bůh“ (Skutky 2,39). Kéž tě Bůh požehná na tvé cestě.

MARK WOOTTON, D.Min. vyučuje na téma letničního vůdcovství na Evangel University. Sloužil jako pastor, zakladatel nových sborů a profesor na vysoké škole.

Tento článek byl převzat z publikace: Mark Wootton, *THE COMPLETE PENTECOSTAL More Than Just Tongues*, (2010). Použito se svolením autora. Všechna práva vyhrazena celosvětově.

„Zde jsem, Pane, použij si mě.“

V našich srdcích plane silná touha být Bohu k dispozici, aby si nás mohl použít jakýmkoliv způsobem, pro který se rozhodne.

Marcia Lednický

Pokud posloucháme zprávy a vidíme, co se děje v jednotlivých národech, v srdci si říkáme: „*Příchod našeho nádherného Pána je nepochybně blízko.*“ Proto v našich srdcích plane silná touha být Bohu k dispozici, aby si nás mohl použít jakýmkoliv způsobem, pro který se rozhodne. Zoufale toužíme po tom, abychom byly pro jeho království přínosem. Jsem si jistá, že si říkáte spolu se mnou: „*Zde jsem, Pane, použij si mě.*“ Avšak po takové modlitbě nás to svádí dodat: „*Jsem jenom žena, opravdu si mě Bůh může použít?*“ Abychom si na tuto otázku odpověděly, podívejme se na chvíli do Pisma na některé velmi pozoruhodné ženy, které si Bůh použil v dřívějších dobách. Je mezi nimi čtrnáct prorokyní; šest z nich je vyjmenováno ve Starém zákoně a osm v Novém zákoně. Některé z těchto žen byly vdané, jiné svobodné.

Nejprve se podíváme na Miriam. Ta dávala pozor na svého maličkého bratra Mojžíše v koši na řece Nilu a nabídla se, že egyptské princezně najde vhodnou kojnou, která se o dítě postará. Tak mohl být Mojžíš následně vychováván svou vlastní matkou Jochebed. Miriam, sestra Mojžíše a Árona, byla ve skutečnosti první ženou, jež byla ve Starém zákoně nazvána prorokyní (Exodus 15, 20–21). Po přechodu Rudého moře vedla izraelské ženy při zpěvu písně vítězství. Většina odborníků dospěla k závěru, že Miriam byla pravděpodobně svobodná, neboť nikde nenacházíme zmínku o manželovi či dětech, pouze o jejích dvou bratrech Mojžíšovi a Áronovi. Prorok Micheáš později přiřkl stejné zásluhy Mojžíšovi, Áronovi i Miriam (Micheáš 6,4).

Pak zde máme vdanou ženu jménem Debora. Její příběh najdeme ve čtvrté a páté kapitole knihy Soudců. Debora byla

první ženou v izraelských dějinách, která se stala vůdkyní národa. Ačkoliv se věnovala svým vlastním povinnostem, byla rovněž i prorokyní a soudkyní. Věděla, že jí Bůh svěřil prorockou službu. Její příběh je příliš úžasný na to, abychom mu věnovali jen krátkou zmínku. Dovolte mi tedy, abychom si jej znovu připomněli.

Izraelci se znovu začali dopouštět toho, co bylo v očích Hospodina špatné (Soudců 4,1-3). Bůh je vydal do rukou kenaanského krále Jabína. Vrchním velitelem jeho armády byl muž jménem Sísera. Izraelité byli v té době krutě utiskováni po dvadaceti letech, a proto začali opětovně volat k Hospodinu o pomoc. V čele Izraele stála prorokyně Debora. Byla soudkyní a Izraelité za ní chodili, aby řešili své spory (Soudců 4,5). Debora vyzvala Baráka, aby vedl armády Izraele do jednoho z největších vítězství, jehož výsledkem bylo čtyřicet let míru (Soudců 5,31). Stála u zrodu bojové strategie (Soudců 4,6-7). Barák na její výzvu reagoval slovy: „*Půjdeš-li ty se mnou, potáhnu; avšak pokud se mnou nepůjdeš, nepotáhnu*“ (Soudců 4,8). Odpověď Debory zněla: „*Zajisté s tebou půjdu. Ale vzhledem k tomu, jak ses k celé věci postavil, zásluha nebude tvá, neboť Hospodin vydá Síseru do rukou ženy*“ (Soudců 4,9). A tak Barák pronásledoval Síseru s desetitisícovou armádou. Síserova armáda byla kompletně pobita; avšak Sísera opustil své vojsko a pěšky uprchl, aby se skryl ve stanu jisté ženy jménem Jáel. Tyto dva rody spojoval přátelský vztah. Proto Jáel pozvala Síseru do svého stanu a ujistila jej, že se nemusí ničeho obávat. Poté, co Sísera usnul, vzala Jáel stanový kolík a vrazila mu jej do spánku, takže na místě zemřel (přečtěte si celý příběh v Soudců 4,17-21). Prorocství o tom, že ženě bude dáno vítězství, se naplnilo!

Když si podrobně projdeme život Debory, všimneme si u této významné vůdkyně následujících předností:

1. **Žena víry:** věřila, že Bůh bude jednat ve prospěch svého lidu (Soudců 4,14).
2. **Trpělivá žena:** věděla, že rozvoj služby vyžaduje čas (Soudců 4,5-7). Jedná se o velmi důležitý příklad, kterým se všechny musíme řídit. Možná k tobě Bůh mluvil ohledně určité služby; ta se ovšem nemusí vyvíjet takovým způsobem, jak jsi očekávala. Mimořádná žena Debora nám ukazuje, jak důležité je věrně očekávat na Boha, až vykoná svůj záměr a plán.
3. **Vlivná žena:** inspirovala ostatní k tomu, aby u Boha hledali vedení (Soudců 4,8).
4. **Žena činu:** nezdráhala se jednat, když k tomu nadešel čas (Soudců 4,9).
5. **Kurážná žena:** když poznala, že Bůh promluvil, jednala odvážně (Soudců 4,10).

S další významnou ženou Starého zákona Chuldou se setkáváme ve dvaadvacáté kapitole 2. Královské. Chulda byla vdaná; její manžel však nebyl prorok. Měl na starost královské nebo kněžské šaty. Má se za to, že Chulda žila ve stejné době, jako prorok Jeremjáš a král Jóšijáš, kteří tou dobou přebývali v Jeruzalémě. Chulda byla znalkyně Písma a lidé ji rovněž velmi respektovali pro její prorocký dar. Když v chrámě našli Boží slovo, král Jóšijáš poslal pět svých úředníků k Chuldě pro radu. Prorokovala o nadcházejícím soudu nad Judou, neboť lid Boha opustil, vyráběl si modly a pátil jim kadiadlo. To, že byla vdaná, ukazuje, že byla schopná přecházet z pozice autority do pozice podřízenosti.

Rovněž se můžeme dočíst o jisté bezejmenné prorokyni. Ve skutečnosti jméno měla, jen není v Písmu zmíněno. O manželce proroka Izajáše se také hovoří jako o prorokyni (Izajáš 8,3). Jedna humorná poznámka na okraj. Už vás někdy představili způsobem „*toto je pastor Lednický (naše příjmení) a jeho manželka (bezejmenná)?*“ Vždy si musíme zachovat smysl pro humor.

Tyto ženy, na nichž spočívalo velmi zvláštní pomazání, byly všechny ve starozákonní kultuře výjimečnými případy. Kvůli vlivu pohanské kultury se často zacházelo se ženami velmi špatně. Dokonce i farizeové v Novém zákoně děkovali Bohu, že nejsou pohané, psi nebo ženy. Bible ovšem dává zřetelně najevo, že dokonce ještě před příchodem Krista si Bůh vybral určité ženy, kterým svěřil významné pozice duchovního vůdcovství.

Podívali jsme se na příklady několika žen, které si Bůh použil ve Starém zákoně. Nyní se zamysleme nad těmi, které si Bůh použil zvláštním způsobem v Novém zákoně.

Anna byla prorokyní (Lukáš 2,36). Ovdověla sedm let

po svatbě, a tudíž bezpochyby zakusila velkou osobní bolest. Písmo, říká, že „*sloužila dnem i nocí v chrámu pústem a modlitbami*“ (Lukáš 2,37). Lze o ní říci, že byla první evangelistkou? V každém případě byla první, kdo veřejně kázal o Ježíši po jeho narození. Anna odvážně zvěstovala Ježíše coby Mesiáše všem, kteří vyhlíželi vykoupení Izraele.

Další velmi významnou ženou byla jistá Samařanka, která potkala Ježíše u studny. Když se pak vrátila zpět do města, získala většinu jeho obyvatel pro Pána (Jan 4). Jak si jistě všichni dobře vzpomínáte, tato žena žila velmi hříšným životem; poté, co se setkala s Kristem, však začala okamžitě vydávat svědectví o svém setkání s Mesiášem.

Na den Letnic hovořil apoštol Petr o naplnění Jéhoova prorocství, že Bůh sešle svého Ducha na všeliké tělo (je jasné, že to zahrnuje i ženy), takže budou prorokovat (Skutky 2,14-21).

Víme rovněž o neprovdaných Filipových dcerách, které prorokovaly (Skutky 21). V šestnácté kapitole Římanům zmiňuje Pavel nejméně sedm žen, které byly křesťanskými pracovnicemi, diakonkami a prorokyněmi a které „*se namáhaly v Pánu*“. Naznačuje rovněž, že kázaly Boží slovo. Tyto duchovní vedoucí se rovněž staraly o nově obrácené ženy a pomáhaly jim připravit se na křest, sloužily nemocným a těm, kdo byli ve vězení

Pavel rovněž zmiňuje Priscilu s Akvilou (Římanům 16), kteří kvůli němu riskovali své životy. Tvořili skvělý tým, živil se výrobou stanů a ve svém domě pořádal bohoslužby. Vzali do svého domu rovněž Apolla, který začal kázat v synagoze, a vyučovali jej. Jeden odborník poznamenal: „*Je nanejvýš zajímavé, že ve čtyřech ze šesti případů, kde je o nich zmínka, je Priscila jmenována jako první.*“ Nemusí to být pouze odrazem toho, jak si jí Pavel vážil. Možná svého manžela převyšovala svou schopností sloužit slovem.

Je zřejmé, že Písmo hovoří jasně, aniž bychom museli zkoumat další odkazy. V Novém i Starém zákoně najdeme početné příklady nadpřirozeně vyvolených žen, které hrály vůdčí roli jak v izraelském národě, tak i v raných fázích církevní éry. Můžeme se podívat zpět do historie nebo do současnosti a najít další vzrušující příklady potvrzující skutečnost, že Bůh povolává, pomazává a nadpřirozeně uschopňuje ženy k tomu, aby působily v nejrůznějších oblastech služby evangelia. Ve dvacátém století, kdy došlo k vylití Ducha, ženy sloužily velmi aktivně jako evangelistky, misionářky, pastorky, učitelky a v dalších oblastech duchovního vůdcovství. Ženy kazatelky, které pokorně, obětavě a efektivně kázaly letniční poselství doslova po celém světě, přinesly mnohým církevním organizacím jedinečné pozhnání. Každá z nás musí věnovat pečlivou pozornost tomu, jak Bůh používal a stále ještě v dnešní době používá ženy. Je důležité být osobně otevřená Božímu povolání pro náš život, být Bohu k dispozici tak, aby si nás mohl použít kdekoli a jakkoliv.

Jednou jsem četla následující výrok: „*Pokud jsou některé služby upřeny polovině (nebo větší polovině) Božího lidu, pak by nás to mělo všechny znepokojovat, neboť služba celého těla Kristova tím bude nepochybně trpět.*“ Církev Assemblies of God, jejíž jsem

členkou, vždy uznávala a doporučovala do služby ženy, které jsou Bohem povolány, stejným způsobem jako uznává Boží povolání u mužů. Duchovní ovoce služby je důkazem Božího povolání spočívajícího jak na ženách, tak na mužích.

Pokud tě Bůh povolal do služby kázání, promluvmé si o některých důležitých věcech, na něž je třeba pamatovat.

1. **Využij ke kázání každé příležitosti.** Vyučuj v rámci nedělní školy, každé ve věznicích, prostě kdekoli, kde ti Bůh ke kázání otevře dveře. Čím více budeš kázat, čím více kázání si připravíš, tím více se naučíš plynout s Duchem.
2. **Vždy zůstaň ženou.** Častá výtka je, že ženy občas za kázatelnou přebírají mužské manýry a vypadají více jako muži, než ženy. Některé z nich se stávají příliš nezávislé a mají pocit, že pokud přijmou radu od jiných, je to znamení jejich slabosti. Jiné se stanou natolik asertivní, až to lidi začne urážet. Víím, že teď nehovořím o žádné z vás, drahé dámy. Pouze si myslím, že bych to měla zmínit, abychom se v tomto ohledu měly neustále na pozor.
3. **Nebuď přecitlivělá na fakt, že jsi žena.** Mohou nastat okamžiky, kdy budeš mít pocit, že s tebou špatně zacházejí, přehlížejí tě nebo nevyberou do určité služby či funkce, ale nemusí to vždy souviset s tím, že jsi žena. Pokud to s tím však souvisí, pamatuj, že nejsi jediná, kdo se musí vypořádat s předsudky druhých. Můžeš si být jista jednou věcí. Pokud si tě Bůh povolal a ty se připravuješ, studuješ, modlíš a zachováš si správný a pozitivní postoj, Bůh ti otevře ty správné dveře do služby. Povýšení přichází od Hospodina (Žalm 75,67).
4. **Dej si pozor na svou motivaci.** Tvým úkolem není něco dokazovat proto, že jsi ženou. Apoštol Pavel prohlásil: „Ale já nepřikládám svému životu žádnou jinou cenu, než abych dokončil svůj běh a splnil úkol, který jsem dostal od Pána Ježíše: hlásat evangelium o Boží milosti“ (Skutky 20,24).
5. **Nečekej zvláštní výhody.** Pán ti otevře dveře do služby a na tobě je, abys jimi prošla. Jeho pomazání na tvém životě tě dovede na strategická místa, kde mu budeš moci vzdát čest prostřednictvím kázání a vyučování slova.
6. **Nebuď součástí „kliky“, která si stěžuje na diskriminaci žen.** Je rovněž snadné nechat se během rozhovoru unést a stěžovat si, jak špatně s tebou zacházejí. Kdybych koneckonců já sama neměla Boží povolání, jistě by za tím stál tento důvod. Filipským 4,8 nás napomíná, abychom střežili svou mysl a přemýšleli o tom, co přináší čest a chválu Bohu.
7. **Neztrácej smysl pro humor.** Bez ohledu na to, jak pomazaná ve své službě jsi, stále zůstáváš hliněnou nádobou. Buď schopná zasmát se sama sobě. Všechny z nás se dopustily chyb, které se zdály být katastrofální, avšak nějak jsme to přežily. Vzpomínám si, jak jsem jednou měla zpívat píseň a posunkem jsem naznačila zvukaři, aby pustil hudební podklad a on mi posunkem naznačil, že tu nahrávku nemá. Naprosto jsem se zhrozila, když jsem si uvědomila, že ji mám stále ve své kabelce. Byl to hrozný trapas, ale přežila jsem. Představa, že duchovnost spočívá ve vážnosti, není biblická. Bible říká, že radostné srdce působí jako lék (Příslaví 17,22).
8. **Dávej si pozor, jak se chováš k mužům, obzvláště ženatým.** Vzpomínám si na jednu evangelistku, která

sloužila v našem sboru. Jeli jsme autem a ona mi říká: „Já prostě miluju tvého manžela. Tebe mám ráda samozřejmě také, ale tvého manžela prostě miluju.“ Není třeba říkat, že se z nás nestaly nejlepší kamarádky. Je mi jasné, že její poznámka byla bezelstná, přesto mohla volit svá slova poněkud lépe.

9. **Buď podřízená autoritám.** Pokud jsi zaměstnaná ve sboru, který vede pastor, buď podřízená jemu i jeho vizi, kterou má pro toto konkrétní společenství. Znovu opakuji, nebuď přecitlivělá na slovo „podřízená“. Použili bychom ho stejně pohotově, kdybychom hovořili o jakémkoliv zaměstnanci mužského pohlaví. V 1Pt 5,5 se říká, abychom se jeden vůči druhému oděli pokorou, neboť Bůh se protiví pyšným, ale pokorným dává milost.

10. **Buď ve své službě loajální vůči vedoucím.** Nikdo není dokonalý, avšak pokud tě Bůh někam postavil, může si použít daného vedoucího k tomu, aby ti pomohl rozvíjet se a růst.

Dovolte mi ještě pár poznámek na závěr:

Hledej horlivě Boha, abys poznala své povolání. Uvědom si, že ve službě existují určitá období. Pokud jsi vdaná a máš děti, může nastat doba, kdy tvá veřejná služba bude jistým způsobem omezena. Nezapomeň na to, že spasení tvého vlastního domu je stejně důležité jako spasení světa.

- ✓ Je důležité, aby byl tvůj partner citlivý na tvé povolání a dal ti příležitost k rozvoji tvé služby.
- ✓ Neexistuje žádný „jeden plán pro všechny“, pokud jde o to jak a kde sloužit. Manželé spolu nikdy nesmí soutěžit ani žárlit na uznání, které se dostává partnerovi od jeho okolí.

Jak můj muž jednou napsal: „Čím více se blížíme k okamžiku druhého příchodu našeho Pána, zní nadpřirozený mandát kázat evangelium všemu stvoření znovu a jasněji. A tatáž moc Ducha svatého, která sestoupila o Letnicích, se vylévá na všeliké tělo i dnes. Nuže, církev Ježíše Krista - bratři stejně jako sestry - povstaňte a naplňte Boží plán pro tuto generaci.“

Ježíš zcela jistě brzy přijde. To, co děláme, musíme udělat rychle.

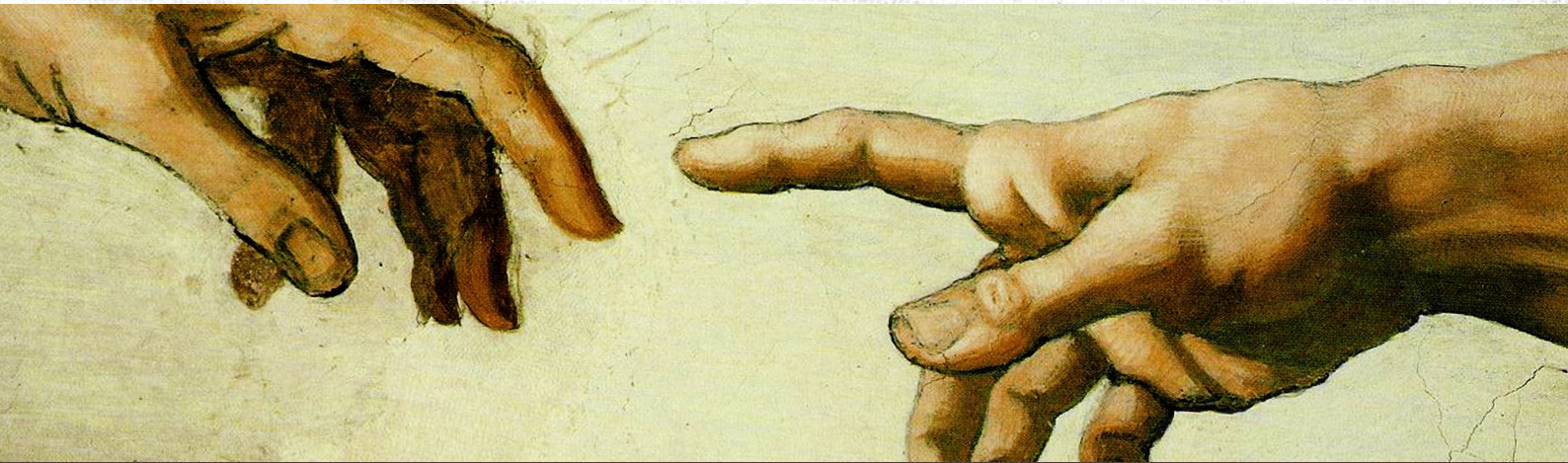
Marcia Lednický často slouží slovem na pobytových setkáních, konferencích a seminářích pro ženy. Má jedinečný dar nacházet spojitosti mezi výzvami každodenního života a biblickými pravdami. Její služba slovem je ještě zvýrazněna jejím pěveckým nadáním, pomocí něhož sdílí Kristovu lásku.

PODSTATA ŽIVOTA V KRÁLOVSTVÍ

Série Život v království | Část 7

H. Maurice Lednický

ŽIVOT V KRÁLOVSTVÍ vždy začíná osobním vztahem s Všemohoucím – jinak to prostě nejde. Je však důležité neopomenout fakt, že toto klíčové setkání se vzkříšeným Pánem je **POUZE** začátek. V tomto okamžiku dostává naše pozemská životní pouť zcela nový význam. Byli jsme dramaticky, nadpřirozeně, zázračně přeneseni z temnoty do slávy světla. Vše se mění. Začíná to v srdci (duchu) a své praktické vyjádření to dostává v rámci každodenního života. Svatost je mnohem víc než jen biblický výraz; je základem všeho, čím jsme a co děláme.

Podstata života v království může být vyjádřena dvěma poněkud jednoduchými ale docela hlubokými pravdami. Za prvé, věřící musí **Boží atributy ztělesnit** ve svém vlastním životě. Za druhé, Boží dítě musí **ilustrovat** Boží atributy prostřednictvím svého vlastního života. Je samozřejmě jednodušší vyjádřit tuto pravdu teologickými pojmy, než ji prakticky realizovat. A tak opět zkoumáme Písmo, abychom našli **neměnnou pravdu** jakožto měřítko, kterého se snažíme dosáhnout. Absolutní dokonalost? V tomto životě jí nikdy nedosáhneme. Růst do Kristova obrazu a jeho podoby? To je každodenní proces proměny, kdy se odpoutáváme od našeho vlastního já a stáváme se služebníky. Z housenky se stává motýl!

Není tak těžké učinit v souvislosti s tématem svatosti teoretické závěry; mnohem těžší je uplatňovat tyto závěry v realitě každodenního života, kdy máme okolo sebe generaci, která neustále útočí na morální hodnoty Božích dětí. Vše ale spočívá v jednom prostém výroku: **Žij to, co kážeš!**

Již dříve jsme probírali nadpřirozené atributy, které souvisejí s Božím mravním stvořením. Těmito třemi atributy, které jsou všechny absolutní, neměnné a dokonalé, jsou **láska, svatost a pravda**. Člověk ve svých omezených schopnostech nemůže za žádnou cenu napodobit tyto dokonalé Boží atributy či se jim vůbec přiblížit. Avšak prostřednictvím Krista Ježíše a díky vnitřní moci Ducha svatého se můžeme začít více a více přizpůsobovat slavné podobě Ježíše Krista. Nikoho, dokonce ani ty nejsilnější a nejvyzrálejší jedince, si Bůh nevybral na základě toho, **kým byli**. Bůh si nás vybírá na základě toho, **kým se můžeme stát** - s jeho pomocí. Je to úžasná výsada být vybrán Všemohoucím.

„Pohleďte, bratří, koho si Bůh povolává: **Není mezi vámi mnoho moudrých podle lidského soudu, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených; ale co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné; neurozené v očích světa a opovržené Bůh vyvolil, ano vyvolil to, co není, aby to, co jest, obrátil v nic - aby se tak žádný člověk nemohl vychloubat před Bohem. Vy však jste z Boží moci v Kristu Ježí-**

ši; on se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykoupením, jak je psáno: „Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu“ (1. Korintským 1,26-31; důraz doplnil autor)

REALIZACE BOŽÍCH ATRIBUTŮ

V OSOBNÍM ŽIVOTĚ

Vztah člověka s Bohem vždy začíná na duchovní rovině. A vzhledem k Adamově neposlušnosti je vhodné dodat, že jde o vykoupenou duchovní rovinu. V Božím slově se výraz „**srdce**“ často používá jako prostředek k pochopení důležitosti osobního spojení s nebeským Otcem. Když se farizeové pokoušeli nacytat ho svými otázkami, pojmenoval to Ježíš „**prvním a největším přikázáním**“: „**Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.**“ To je největší a první přikázání“ (Matouš 22,37-38). Tento výrok byl ve skutečnosti shrnutím prvních čtyř z deseti přikázání, které Bůh dal Mojžíšovi (Exodus 20,2-11). V rámci postupného zjevení Boha člověku existovalo mnoho specifických zákonů, nařízení a rituálů, které byly do detailu popsány. Platí to především pro Starou smlouvu a Mojžíšův zákon. I přesto **byl vztah člověka s Bohem vždy vztahem „srdce“**.

Zopakujme to a zdůrazněme ještě jednou: Bůh stvořil člověka s cílem začlenit jej do věčné sféry svého nadpřirozeného

obecenství. Nestvořil „otroky“, kteří byli donuceni k tomu, aby Boha uctívali. Bůh záměrně stvořil člověka s mentální schopností volby. Tento milostivý Bůh nemá zájem o to, co máme nebo kým jsme a ani to na něho nedělá žádný dojem. On jednoduše chce, aby naše srdce zcela patřilo jemu. Je úžasné si uvědomovat, že Bůh nás ve skutečnosti miluje.

„Bůh miluje hříšníka, jako jsem já, to mění můj žal v blaženost, on přivedl mě do své blízkosti, jak nádherná láska jeho!

Ježíš vzal na sebe Otcův plán, šel mřít na Golgotě, jak vyjádřit slovy ten úžasný čin, tu láska, jež koupila mě?

Pro mne nehodného Otec poslal Spasitele krvácet a mřít, tou drahou cenou vykoupil otroka, jež dlouho zákon a milost nectil.

Teď v srdci svém přijal mne za syna, Rce: ty nejsi už služebník, poď z dalek země již v náruč mou, tam v milosti s láskou jsi zván.

„Taková láska“ autor: C. Bishop (1929)

„Vždyť nás má ve své moci láska Kristova - nás, kteří jsme pochopili, že jeden zemřel za všechny, a že tedy všichni zemřeli; Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové! To všechno je z Boha, který nás smířil sám se sebou skrze Krista a pověřil nás, abychom sloužili tomuto smíření“ (2. Korintským 5,14.17.18)

Není hanbou říci, že naše láska k Bohu je reciproční. „*My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás*“ (1. Janův 4,19). Zároveň si ale uvědomujeme, že tuto lásku si nelze vydobýt ani zasloužit. Jakmile byla tato láska „*vyлита do našich srdcí*“ (Římanům 5,5), nebudí tento široký nepoměr mezi jeho láskou a naší nehodností žádnou obavu. Pravý opak je pravdou. „*Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm. V tom jeho láska k nám dosáhla cíle, že máme plnou jistotu pro den soudu - neboť jaký je on, takoví jsme i my v tomto světě. Láska nezná strach; dokonalá láska strach zahání*“ (1. Janův 4,16-18; důraz doplnil autor).

A je tu ještě jedna podivuhodná pravda. Žádná období obrovských zkoušek, bolesti a těžkostí, žádné okamžiky, kdy zažíváme frontální útok armády pekla, nás nemohou odloučit od Boží lásky. „*Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu*“ (Římanům 8,37-39; důraz autor).

LÁSKA bez SVATOSTI

vždy vede ke **KOMPROMISŮM**.

SVATOST bez **LÁSKY** vždy vede

k **NEKOMPROMISNÍ KRITICE**.

A tak zatímco se kocháme bezpečím Boží lásky, objevuje se rychle na scéně otázka svatosti. A tak stejně jako platí, že musíme do našeho života nechat proniknout lásku, musíme se i oddělit od všeho, co je v protikladu se svatou Boží přirozeností. Žít život, který přináší Bohu potěšení, nespočívá jen v tom, že určité věci „*neděláme*“. Jde o to, že se **oddělíme OD** zlého - avšak život ve spravedlnosti rovněž znamená, že se **přikloníme K** dobru. Opustit postoje a skutky světa a zaujmout postoje a skutky Otce. Jedno bez druhého neposkytuje kompletní definici svatého života.

SVATOST začíná obnoveným, správným vztahem

s Bohem. Náš vnitřní člověk je ospravedlněn Boží

milostí prostřednictvím víry v Ježíše Krista.

SPRAVEDLNOST je každodenním vnějším

vyjádřením našeho vnitřního člověka.

Ježíš učil, že je možné být „*spravedlivý*“ a zároveň nebýt „*svatý*“; opak ovšem možný není. Nemůžeš být vnitřně svatý, aniž by tvé vnější skutky také zároveň nebyly spravedlivé. V posledních dnech svého života, než se vydal cestou na kříž, se Pán obrátil velmi ostrými slovy na náboženské vůdce své doby. „*Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Očišťujete číše a talíře zvenčí, ale uvnitř jsou plné hrabivosti a chtivosti. Slepý farizeji, vyčist' především vnitřek číše, a bude čistý i vnějšek. Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Podobáte se obilným hrobům, které zvenčí vypadají pěkně, ale uvnitř jsou plné lidských kostí a všelijaké nečistoty. Tak i vy se navenek zdáte lidem spravedliví, ale uvnitř jste samé pokrytectví a nepravost*“ (Matouš 23,25-28; důraz doplnil autor).

Někteří lidé s nadšením tvrdí, že nejsme již více pod zákonem. Nyní jsme „*svobodní*“ od starozákonních nařízení. Proto si jednoduše žijí, jak si umanu a zároveň si vychutnávám Boží bezpodmínečnou lásku. Silně s tímto postojem nesouhlasím. Za prvé, Starý zákon byl až do doby Kristova příchodu „*naším dozorcem (vychovatelem)*“ (Galatským 3,24). Za druhé, „*seznam příkazů a zákazů*“ (jak někteří Mojžíšův zákon nazývají) nebyl Kristovým příchodem zneplatněn. Vnější nařízení se přesunula do nitra - od toho, co bylo možné vnějšně pozorovat k tomu, co bylo záměrem ducha. Požadavky, které vedou k Božímu uspokojení, již nebyly jen obecným vodítkem, ale měly zahrnovat motivaci srdce. Ve stručnosti lze říct, že standard svatého života, který Kristus hlásal, svou úroveň převyšoval předchozí instrukce Mojžíšova zákona. Dovolte mi to ilustrovat pomocí Ježíšových slov, která nacházíme ve slavné pasáži známé jako Kázání na hoře.

1. „*Slyšeli jste, že bylo řečeno otcům: Nezabiješ! Kdo by zabil, bude vydán soudu. Já však pravím, že již ten, kdo*

se hněvá na svého bratra, bude vydán soudu.“ (Matouš 5,21-22; zvýraznění autor)

2. „**Slyšeli jste, že bylo řečeno:** ‚Nezcižoložíš.‘ **Já však vám pravím,** že každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcižoložil ve svém srdci.“ (Matouš 5,27-28; zvýraznění autor)
3. „**Slyšeli jste, že bylo řečeno:** ‚Milovati budeš bližního svého a nenávidět nepřitele svého.‘ **Já však pravím:** Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují, abyste byli syny nebeského Otce. (Matouš 5,43-45; důraz doplnil autor)

Spravedlivý život vyžaduje vytrvalou kázeň. Skutky jsou odrazem toho, co je v srdci, toho, co je lidskému zraku skryté. „*Především stráž a chraň své srdce, vždyť z něho vychází život*“ (Příslaví 4,23). Ježíš Šalamounův důraz ještě doplnil: „*Dobry člověk z dobrého pokladu svého srdce vydává dobré a zlý ze zlého vydává zlé. Jeho ústa mluví, čím srdce přetéká.*“ (Lukáš 6,45; důraz doplnil autor)

Zopakujme si to znovu: touha potěšit Boha celou svou bytostí (duchem, duší, tělem) převažuje nad všemi dalšími, druhořadými faktory. Věřící, který je ve správném vztahu s Otcem, Synem a Duchem není nucen něco dělat nebo nedělat na základě strachu z toho, že jej Bůh odmítne. Záleží na úhlu pohledu. Co je pro nás skutečně důležité? Pokud chceme dělat Bohu radost a je to pro nás prioritou číslo jedna, pak náš život tuto touhu bude odrážet. Pokud se ale často pokoušíme ospravedlnit sebe sama, pak bude náš život plný zmatku a konfliktů.

ČÍM VÍCE se ve svém životě podobám Kristu,

TÍM MÉNĚ mne přitahují svody současného světa.

Přitahují mne čím dál míň, až jim nakonec budu čelit,

aniž bych přitom prožíval hlubokou

citovou bolest či zármutek.

Ve známém dramatu slavného anglického autora Williama Shakespeara Hamlet, říká Polonius svému synovi: „*Tato věc je nadevše: buď pravdivý sám k sobě. Musí to tak být, jako noc střídá den, pak nemůžeš být nečestný k žádnému člověku.*“ Tato slova nevycházejí z Bible (ani to asi nebylo původním záměrem autora), vypovídají však něco o **pravdě** v životě věřícího.

Upřímně (a pravdivě) zhodnotit sebe sama je občas extrémně těžké. Být objektivní co se týče vlastních myšlenek, motivů a následných skutků nebo reakcí vyžaduje vysokou úroveň duchovní zralosti. V rámci instrukcí ohledně večere Páně Pavel korintským věřícím připomíná, že „*kdo by tedy jedl tento chléb a pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně. Necht každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije*“ (1. Korintským 11,27.28; důraz doplnil autor). K čemu toto soukromé osobní zkoumání sebe sama? Pouze ten, kdo je naprosto

pokorný před Pánem, dokáže opravdově vidět to, co může být skryto před zraky ostatních.

Veškeré pokušení začíná v mysli. „*Každý, kdo je v pokušení, je sváděn a váben svou vlastní žádostivostí. Žádostivost pak počne a porodí hřích, a dokonáný hřích plodí smrt*“ (Jakub 1,14.15). Když se náš intelekt či mysl zabýváví něčím, co je méně než zbožné, lze to klasifikovat jako skrytý hřích. Jinými slovy, lze to umně zamaskovat před zraky ostatních. Často mě zaráží, jak často Pavel uvádí chamtivost, závist, pýchu, hořkost, zlo, hněv jako hříchy, kterým je třeba se striktně vyhýbat. Správně se nazývají *hříchy srdce*. V týchž pasážích pak hovoří o cizoložství, smilstvu, vraždě a dalších věcech jako o svévolných a do očí bijících projevech hříšné přirozenosti člověka. Jak zjevné, tak i ty skryté hříchy jsou dokonalému svatému Bohu odporné. Jeremiáš, nařikající prorok, věděl, jak nesmírně obtížné je zůstat pravdivý vůči vlastnímu srdci. „*Nejúskočnější ze všeho je srdce a nevyléčitelné. Kdopak je zná?*“ (Jeremiáš 17,9). Jde o to, že každý člověk musí zkoumat své vlastní srdce pomocí paprsku Ducha svatého, který prosvětlí i ta nejtemnější a nejdolejší zákoutí. Otázkou zůstává, jak zareaguji, když mi Duch svatý připomene, že mé konkrétní myšlenky, postoje nebo motivy jsou pro Boha urážející a protiřečí jeho Slovu? Stejně jako v případě jakéhokoliv jiného přestoupení je třeba v první řadě uznat, že jsme chybovali - přiznat sami sobě, že se jedná o hříšnou věc. Bez výmluv. Bez snahy svalit vinu na jiného člověka nebo na okolnosti. Žádné sebeospravedlňování. Je třeba vidět skutečnost takovou, jaká opravdu je - takovou, jak by se jevila v okamžiku, kdy bych stál před Božím trůnem. Poté následuje opravdové a srdečné pokání, kdy žádáme Boha o milost a odpuštění. A nakonec si musíme udržovat neustálou bdělost, abychom zabránili „*lživému*“ duchu vkrást se do našeho srdce. Rozvoj vztahů v království závisí na tom, jak se Boží pravda stává realitou v každé oblasti našeho života.

BOŽÍ ATRIBUTY VYJÁDRĚNÉ

OSOBNÍM PŘÍKLADEM

Když ve svém kázání na hoře Ježíš dokončil blahoslavenství, řekl svým posluchačům, že jsou „*solí země*“ a „*světlem světa*“ (Matouš 5,13.14). Vysvětlil jim, že světlo nemůže zůstat skryto, ale musí být postaveno na místo, odkud vytěsni temnotu. Následně je povzbudil: „*Tak ať svítí světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích*“ (Matouš 5,16). Už jste si někdy všimli, že Ježíš mluví o „*vašich dobrých skutcích*“, kterými má být „*váš otec v nebesích oslaven*“? Boží děti mají být jednoduše příkladem Otcovy lásky, svatosti a pravdy. Bůh z nich má vyzařovat.

**Raději bych viděl kázání, než nějaké slyšel;
raději bych viděl někoho kráčet se mnou
než pouze ukazovat cestu.**

**Oko je lepším žákem
a ochotnějším než ucho
dobrá rada je matoucí,
avšak příklad je vždy jasný;
a nejlepšími kazateli jsou ti,
kdo žijí podle svého vyznání,
neboť vidět dobro v akci je to,
co potřebují všichni.**

**Brzy se to naučím, pokud tě to uvidím dělat;
mohu sledovat tvé ruce v díle,
tvůj jazyk však může pospíchat příliš rychle.**

**Lekce, kterou mi dáváš, může být
velmi moudrá a pravdivá,
raději bych se však učil tím,
že budu sledovat, co děláš;
neboť můžu nesprávně pochopit
tebe i radu, kterou mi dáváš,
avšak, to jak jednáš a žiješ,
nemůže být nikdy špatně pochopeno.**

Edgar Guest

Není možné vést ostatní do duchovní dimenze, kde jsi osobně nikdy nebyl. Apoštol Pavel nemluvil povýšeně, když Korintským říkal: „*Jednejte podle mého příkladu, jako já jednám podle příkladu Kristova*“ (1. Korintským 11,1). Jedněmi z posledních znamenavých Pavlových slov je připomínka Timoteovi: „*Ty však jsi sledoval mé učení, můj způsob života, mé úmysly, mou víru, shovívavost, lásku, trpělivost, pronásledování a útrapy, jaké mne stihly*“ (2. Timoteovi 3,10.11; důraz doplnil autor). Má verze hovoří sama za sebe. „*Starší*“, kteří byli duchovně vyzrálí, moudří a měli dobrou pověst mezi nevěřícími, byli v novozákonní církvi ustanovováni za vedoucí (1. Timoteovi 3,1-7). Jejich životy měly být svědectvím o Boží milosti a o působení Ducha svatého. Je zajímavé, že Pavel říká, že tito starší nesmí být novými věřícími, neboť autorita, která jim má být svěřena, by je mohla vést k pyše. (1. Timoteovi 3,6)

Je rovněž potřeba říci, že svědectví o Kristu vlastním příkladem nesouvisí jen s jistými aktivitami, jako jsou např. bohoslužby nebo krátkodobé misijní výjezdy. Základní prioritou každého věřícího by ve skutečnosti mělo být, aby projevovat Kristovu lásku v soukromí vlastního domova. Je tragédií, že se mnozí mladí lidé odvracejí od víry, neboť jsou svědky toho, jak mezi životním stylem v církvi a doma je zásadní rozdíl. Pokud se znaky vykoupeného života projevují jen v určitých okamžicích a pouze před některými lidmi, nepochybně se jedná o velké duchovní selhání. Mé postavení v Kristu nemá být určováno lidmi, s nimiž náhodou v daný okamžik trávím čas. Takové chování připomínající chameleona bude stejně nakonec odhaleno a přinese ostudu Kristovu jménu.

POKUD KRISTUS ŽIJE UVNITŘ NÁS, BUDE ŽÍT I SKRZE NÁS.

Zralý věřící bude čelit těžkostem každodenního života tak, že to zapůsobí nesmazatelným dojmem na ty, kdo mají o dané situaci detailní povědomí. Občas nás může nějaká konkrétní událost zastihnout nepřipravené a naše emoce mohou čelit nejvyšší možné zatěžkávací zkoušce. Boží dítě však nebude v takovém intenzivním stresu žít pořád. Důvěra v Boží svrchovanost povede jeho myšlení a city ke stavu pokojné jistoty i v okamžicích, kdy okolnosti budou z hlediska lidského rozumu nevysvětlitelné. „*A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši*“ (Filipským 4,7; důraz doplnil autor). Všimně-

te si: Boží pokoj bude střežit jak naše srdce, tak i mysl.

Objektivně - to, co nám říká intelekt.

Subjektivně - co cítí naše emoce.

Objektivně - věříme v Boží moc, v jeho všemohoucnost.

Subjektivně - důvěřujeme v Boží moudrost, v jeho vševedoucnost.

Důkaz z Písma? „*Ne že bych si naříkal na nedostatek; naučil jsem se být spokojen s tím, co mám*“ (Filipským 4,11). Jen tak mimochodem, dopis Filipským apoštol Pavel napsal ve vězení, ne v pohodlné kanceláři.

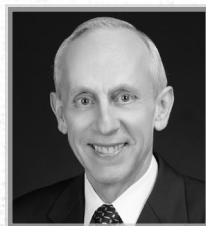
Právě takto konzistentní spravedlivý život, který vedeme den za dnem, týden za týdnem, rok za rokem, a který osvědčujeme v obdobích vzestupů a pádů a životních otřesů, před nimiž v tomto zkaženém světě není úniku, je tím největším svědectvím o naší víře. Ano, obdrželi jsme příkaz svědčit svými ústy o Kristu. A naše hlasy by nemělo nic umlčet ani během politického či osobního útlaku. Stále však platí, že to, co říkáme, zůstane pouhou teologickou rétorikou, pakliže to nebude stvrzeno našimi činy.

Pokud vyžaduješ dokonalost nebo nic, vždy ti nakonec zůstane to nic. Je pravdou, že nikdo během této pozemské cesty nedosáhne bodu bezhříšné dokonalosti. Nenechte se ale odradit. Duch svatý v nás je tu vždy proto, aby nás vedl a varoval. Zachová nás i v těch našich nejslabších chvílích. Nikdy neučiň tu chybu, že se budeš porovnávat s ostatními věřícími. Buď začneš být pyšný, nebo skončíš v depresi. Obojí stojí v silném protikladu životu v království. Neustále se soustřeď na toho, kdo je Dokonalým příkladem. On tě bude držet za ruku a povede tě na každém kroku tvé jedinečné cesty.

Můžeme žít vítězný život. Začni dnes s radostí a nadějí v srdci. Jsi součástí nebeského království právě zde na této zemi!

Dr. H. Maurice Lednický slouží již padesát let jako duchovní církve Assemblies of God. Je autorem knih, evangelistou, pastorem, misionářem a bývalým ředitelem Central Bible College ve Springfieldu v Missouri.

Tento článek byl převzat z publikace: H. Maurice Lednický *Kingdom Living* (2013). Použito se svolením autora. Všechna práva vyhrazena.

Jednotlivá čísla v elektronické verzi si můžete stáhnout zde:

www.apostolskacirkev.cz

Cíl magazínu je nabídnout čtenářům zamyšlení nad aktuálními tématy současné letniční praktické teologie a obohatit tak jejich vlastní vnímání těchto témat. Máte-li zájem přečíst si časopis i v jiných jazykových verzích, využijte webovou stranu

www.enrichmentjournal.ag.org.

Chcete-li nám sdělit podněty k české verzi, napište nám na emailovou adresu mpl@post.cz.

Tištěnou verzi možno objednat u vydavatelství Křesťanský život.

Kontakt: +420 558 761 571 | E-mail: krestanskyzivot@volny.cz

Jasně a důvěryhodné předávání Božího slova v kontextu dnešního světa

MAGAZÍN PRAKTICKÉ LETNIČNÍ TEOLOGIE

JARO 2016
ROČNÍK 3 | ČÍSLO 1

Koordinátor české verze:

Bc. Radek Smetana, M.A.

Překlad:

Marek Goitka, B.A.

Jazykové korektury:

Věra Dvořáková, Radek Smetana, Marie Ribárská

Grafické zpracování:

Dita Targoszová

*Podněty a připomínky k časopisu
je možné zasílat na mplt@post.cz.*

VYDÁVÁ:

Apoštolská církev

Pod Červenkami 504

735 43 Albrechtice

tel: +420 321 720 457

email: ustredi.kolin@apostolskacirkev.cz

website: www.apostolskacirkev.cz

Vybrané články a grafická díla jsou přejaty z časopisu Enrichment Journal – Copyright General Council of the Assemblies of God, USA.
Použito se svolením. Všechna práva vyhrazena.

Copyright:

Life Publishers International

Všechna práva vyhrazena.